

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

SRPEN

1997

OBSAH

Spiknutí

proti pravdě	1
Test evolucionismu	3
Genesis	10
Kam čert nemůže	11
Proč zavírat oči?	16
Komu patří Izrael?	18
Mesiášské sbory	22
Století mučedníků	23
Vyznání hříchů	24
Đábelská hudba	26
Antidesatero	29
Poloprázdný krám	29
Poděkování	31
Domov	31

SPIKNUTÍ PROTI PRAVDĚ

Daniel Webster jednou řekl: "Co je cenné, není nové a co je nové, není cenné." Tato poznámka se tehdy týkala politického programu, ale existuje mnoho oblastí, na které se tato aplikace hodí i dnes, jako například mravy, filozofie a možná i národohos-

podářství. Často ženeme filosofii "osvícenství" do takových extrémů, že předpokládáme, že jsme objevili něco "zvláštního", a proto se můžeme odloučit od všech tradičních hodnot. Dokonce věříme, že jsme schopni udělat něco dobrého i z toho, co v minulosti skončilo katastrofou. Může nás napadnout, zda místo toho, že bychom byli osvíceni, nejsme jen oslepeni.

Jedním z nových bohů tohoto světa jsou **experimenty**. Denně se podniká spousta pokusů v laboratořích po celém světě. Studují se nové rozměry v elektronice, telekomunikacích, informatice, rozšiřování vědomí, biochemické a genetické technologie, až po etické otázky v lékařství. Experimentování samo o sobě není nic špatného, protože to je cesta k novým objevům a pokroku. Přesto musíme dodržovat určité základní společenské zákony a normy, které jsou nutné k lidskému přežití. Nemůžeme předpokládat, že mravní zákony jsou ohebné a proměnlivé, zatímco přírodní zákony jsou stálé.

Přizpůsobování mravních zásad vrtochům společnosti je zákeřná choroba naší doby a projevuje se v současném mravním a duchovním úpadku jednotlivců i národů. Není žádným tajemstvím, že dnes existuje opozice a odpor k morálním principům Bible. Zrcadlí se nejen v tisku, ale dokonce i v mnohých teologických kruzích. Předpoklad, že ač je Bible historicky správná, nemůžeme k ní přistupovat vědecky, se zakládá mezi jiným hlavně na neznalosti Božího slova. Dále nesmíme přehlédnout skutečnost, že následkem vrozeného hřichu je přirozené srdce člověka nepřátelské vůči Bohu. Písmo opětovně prohlašuje:

2 ZÁPAS O DUŠI

- ♦ *Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu.* (Římanům 8:7)
- ♦ *Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.* (1. Korintským 2:14).

Nedávno jsem četl pojednání týkající se určování stáří zkamenělin a dávných nálezců. Článek upozorňoval ve vědecké terminologii na to, že metody určování stáří nejsou spolehlivé, protože spočívají na nejistých předpokladech. Vždy mě udivuje, jak vědci hbitě a plyně užívají odborné výrazy, kterým laik nerozumí, ale jim jsou jasné jako abeceda. Ale to není záhada, protože oni strávili léta studiem svých oborů a není hanba přiznat, že něčemu nerozumím. Nemůžeme být odborníky ve všech oborech, ale kdybychom se ve své neznalosti dohadovali s odborníky, bylo by to pošetilé. A právě tak si počínají ti lidé, kteří jsou neznalí pokud se týká Písma. Lidé, kteří nemohou citovat jediný verš, píší knihy o Bibli a většinou proti ní. Na základě ojedinělé pasáže, navíc vytržené ze souvislosti, staví svůj důkaz, že Bible není věrohodná. Každému, kdo se jen trochu zamyslí, by mělo být jasné, že máme co dělat s těmi, kteří si svůj názor o Bibli již učinili. Částečně se to dá vysvětlit tím, že Bible šíří světlo, a většina osvícenců světlo Bible nesnáší. Obvykle popírají Bibli úplně, nebo ji zlehčují po stránce historické, ale především napadají její mravní a duchovní autoritu.

Je podivuhodné, do jaké míry může falešná propaganda ovlivnit veřejné mínění. Takto mříená kritika, které je dáno požehnání "osvícených", vytváří přesvědčení, že všichni intelektuálové jsou ateisté a i samotní teologové věrohodnost Bible popírají. Ti, kteří podporují konzervativní křesťanské názory, jsou představováni tak, aby mluvili a vypadali jako beznadějně hloupí a naivní jedinci. Není třeba

zvláštního bystrozraku, aby člověk vnímal pohrdání vůči každému, kdo považuje Bibli za Duchem vnuknuté a proto neomylné Boží Slovo.

Často je ale tento postup nenápadný. Aniž by nevěřící Bibli přímo napadali, zařídí to tak, že vypadá nevěrohodně. Aniž by to řekli přímo, dají najevo, že znalosti a věda dávno předběhly Bibli a nechaly ji pozadu. Na první pohled by se mohlo zdát, že všichni vědci a racionální lidé jsou ateisté. Skutečnost je jiná. Dr. Walter Burke, přední vědec v oblasti výzkumu vesmíru napsal v časopise "Rozhodnutí" (Decision), že zná stovky vědeckých pracovníků, kteří se zabývají vesmírem, a nepotkal ani jednoho, kdo by se považoval za pravověrného ateistu. To však neznámá, že všichni věřící přijímají Bibli jako neomylné Boží Slovo. Jen málokdo si uvědomuje, že je prakticky nemožné pro dnešního vědce nebo intelektuála být plně objektivní ani ve svém oboru. V mnoha vědních disciplínách, geologii, antropologii, biologii atd., vědci přijímají teorii uniformity. Proto předpokládají, že vše živé se vyvinulo během miliónů let. To je základ, ze kterého vychází jejich myšlení. Myšlenka, že všemu živému trvalo milióny let, než dosáhlo stavu, ve kterém je nyní, musí být nějak opodstatněna. Kdyby vědec připustil, že Bůh stvořil Adama a Evu jako dospělé jedince, a že různé druhy života vzešly přímo z Jeho ruky, bylo by mnoho záhad spojených se stvořením rozluštěno. První kniha Bible - Genesis - by se stala nepřijatelnějším vysvětlením vzniku viditelného života i neviditelného světa. Ale světsky vyškolená mysl odmítá přemýšlet o takovéto možnosti. Evoluce potřebuje přirozený, ne nadpřirozený původ.

Objektivní věda až do dnešního dne nepřinesla ani jeden objev, který by byl v rozporu s popisem stvoření v první Mojžíšově knize. Tak zvané nesrovnalosti existují jenom v myslích lidí. Ukazují tvrdohlavost, která se nedá srovnat

s ničím jiným v žádné jiné oblasti myšlení. Anglický evolucionista sir Arthur Keith připustil, že jediná alternativa proti evoluci je stvoření, a to, jak řekl, je "nemyslitelné". Ale nemyslitelné pro koho? Mnohým lidem by vyhovovalo, kdyby Bible byla s konečnou platností vědecky i intelektuálně znehodnocena. Znamenalo by to, že mohou dále pokračovat v životě bez jakékoli zodpovědnosti a starosti o Boží odplatu za hříchy. Ale Bůh zasel do každého srdce svědomí a vědomí Boží existence. Kdo upřímně rozvine toto dobro přinášející vědomí Boha, přijde k závěru, že úplná odpověď na lidské potřeby spočívá v Ježíši Kristu, v tomto Božím osobním vyslanci na této zemi, Jehož charakter a pro člověka vykonané dílo v zastoupení je pečlivě a věrohodně vysvětleno v Jeho knize, Bibli. Odmítnout Boží "dobrou novinu" znamená být beznadějně ztracen, být bez jakékoli pomoci, a právě na tomto rozcestí stojí lidstvo od počátku stvoření světa. Ale i dnes je cesta vykoupění otevřena. Je to cesta Pána Ježíše Krista a návrat k Bibli! Jen budoucnost ukáže, zda člověk přijme tento jediný prostředek vykoupění.

♦ *A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střídavě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. (Římanům 12:2,3)*

- JDJ -

TEST EVOLUCIONISMU

aneb poznáte je po ovoci.

Během posledních několika desetiletí zaznamenal kreacionismus významný vzestup, nicméně, pokud vím, na celém světě ve vzdělávací, vědecké a politické sféře evolucionismus stále dominuje.

Jako reakce na vzestup kreacionismu byly v posledních dvaceti letech vydány desítky knih, které tento pohled kritizují a obhajují víru v evoluci. Rád bych na úvod citoval dr. Douglase Futuyumu, autora jedné z těchto knih. S mnoha jeho názory nesouhlasím, ale tento konkrétní výrok platí. Říká: *"Kreace a evoluce naprosto vyčerpávají všechna možná vysvětlení vzniku živých organismů. Buďto se živé organismy objevily na zemi plně vyvinuté, anebo ne. Pokud ne, pak se musely vyvinout z již dříve existujícího druhu nějakým procesem modifikace. Pokud se tu objevily v plně vyvinutém stavu, musela je stvořit nějaká všemocná inteligence."*

Jediné dvě možnosti

Toto jsou jediné dvě možnosti a žádné jiné neexistují. Buď lze vše vysvětlit pomocí procesů, které ještě probíhají a které jsou pozorovatelné, anebo nelze. Pokud to nelze, pak alespoň některé základní systémy, které jsou na světě, je nutno vysvětlit pomocí procesů, které už dnes neprobíhají, procesů, které nejsou přirozené, nýbrž nadpřirozené a které proběhly v minulosti. V tom spočívá podstata sporu kreace versus evoluce. Platí buď jedna teorie, nebo druhá, ale nemohou platit obě.

Rád bych povzbudil k tomu, abyste přemýšleli o tom, proč je tato otázka pro současnost důležitá především pro pastory a další křesťanské vedoucí, kteří se snaží působit na mladou generaci, protože mladí o zmíněné alternativě neuslyší ani ve škole ani v médiích.

Otázka vzniku života není prostě jen okrajovou záležitostí, která se dá přimhouřit či nechat být. Je naopak životně důležitá, protože z ní vycházejí všechna rozhodnutí týkající se víry, která určuje náš pohled a názor na smysl života, na naše místo v něm i na naše osudy.

Písmo o těchto dvou světónázorech mluví a Bůh dává ve svém Slově zcela jasně najevo, že On je Stvořitelem všech věcí a že přirozené procesy tento složitý vesmír vyvinout nemohly. V první kapitole epištoly Římanům čteme:

4 ZÁPAS O DUŠI

♦ ...protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé. Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách (ve svém způsobu myšlení) do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny. Zaměnili slávu neporušitelného Boha za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů. Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby zneuctivali navzájem svá těla, vyměnili Boží pravdu za lež, kořili se a sloužili tvorstvu (stvoření) více než Stvořiteli, jenž je požehnaný na věky. Amen.

Kořit se a sloužit tvorstvu znamená kořit se nejvyššímu článku vývoje, což je člověk sám. Jinými slovy, člověk uctívá sám sebe jako Boha, místo aby se klaněl Stvořiteli. V podstatě jde tedy o to, zdali se středem našeho světónázoru stává Bůh, anebo člověk. Musíme se rozhodnout, který z těchto názorů je pravdivý.

Co se týká Bible, můžeme s jistotou tvrdit, že Bible učí pouze stvoření - kreaci. Nikde v 66 knihách Bible nenalezneme ani náznak evoluce. Není tam ani zmínka o dlouhých dobách evolučního vývoje. Bible nám říká, že všechno bylo stvořeno podle svého druhu od počátku plně fungující všemocným Bohem Stvořitelem.

Křesťanský test

K tomu, abychom mohli určit, který z těchto světónázorů je v souladu se skutečnými vědeckými poznatky, měli bychom použít také vědecký test. Není to sice tématem této úvahy, ale přesto se s vámi rád podělím o své svědectví, jelikož jsem tuto oblast studoval dlouho a přečetl jsem mnoho knih (řádově stovky) spolu s nescísnými články

autorů evolucionistů. Všechna skutečná vědecká fakta nevyvracejí biblické svědectví o stvoření.

Ve své úvaze bych se rád zabýval testem "podle ovoce", který hlásal Pán Ježíš Kristus. Jaké je ovoce, jaké jsou důsledky těchto dvou světových názorů? V Kázání na hoře (Matouš 7) Pán Ježíš Kristus řekl:

♦ Mějte se na pozoru před falešnými proroky, kteří k vám přicházejí v ovčím rouchu, ale uvnitř jsou draví vici. Po jejich ovoci je poznáte. Což se sbírají z trní hrozny nebo z bodláčích filky? Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce ani prohnílý strom nést krásné ovoce ... A tak je poznáte po jejich ovoci.

Je evoluce dobrý strom? Nese ve společnosti a v lidských životech dobré, anebo zlé ovoce? A co kreacionistický světónázor? Nese dobré, nebo zlé ovoce? Je zřejmé, že závěr, který se zde pokusím vyvodit, bude ten, že v průběhu celé historie světa plody evolučního stromu ukazují jako falešné, prohnílé a neuvěřitelně zhoubné, kdežto kreacionistický strom rodí dobré ovoce ve všech oblastech.

Tažení proti Stvořiteli

Evoluční světónázor, všeobecně uznávaný a dominantní ve školství a ve společnosti vůbec, je protichůdný kreacionistickému pohledu a vědomě mu odporuje.

Americkou humanistickou asociaci založil Sir Julian Huxley v době, kdy žil ve Spojených státech. Stal se prvním generálním ředitelem UNESCO a pravděpodobně vůdčí osobností evolučních řad tohoto století. Byl hlavním autorem názorového systému známého jako neodarwinismus a na toto téma napsal mnoho knih.

Na shromáždění pořádaném u příležitosti stého výročí vydání Darwinovy knihy *O vzniku druhů*, které se uskutečnilo na University of Chicago v roce 1959, Huxley řekl: "Darwinismus odstranil veškeré myšlenky o Bohu jakožto

Stvořiteli živých organismů z oblasti racionální diskuse." Dále prohlásil: "Dnes je možné považovat evoluci za univerzální a vše pronikající proces." Huxley měl na mysli to, že realita jako celek se vyvíjí, že vše podléhá vývoji, který zasahuje astronomii, chemii, fyziku, sociologii, ekonomiku a všechno je v určitém stadiu evoluce. Podle Huxleyho nemůžeme o Bohu ani mluvit, pokud chceme v tomto "krásném novém světě" jednat a myslet racionálně, protože jak uvedl Darwin, vznik všech známých forem života lze objasnit přirozeným výběrem, takže tu ani v nejmenším není potřeba nadpřirozené síly a ani pro ni není prostor. "Evoluce", řekl Huxley, "může vysvětlit všechno, a proto je víra v Boha iracionální."

Asi nejvýznamnějším evolucionistou na Harvardově univerzitě je Ernst Mayr, který říká, že evoluce ovlivňuje každý aspekt lidského myšlení včetně filozofie, metafyziky a etiky. **Není to pouze biologická teorie, protože vstupuje do všech oblastí lidského života.** Dále říká, že dnes nemůže být řeč o teorii evoluce, protože se jedná o *fakt* evoluce.

V době, kdy poprvé vyšlo Darwinovo dílo, byly Anglie i Amerika vyznáním převážně křesťanské. To se časem změnilo natolik, že pokud chce dnes vědecký pracovník zastávat významnou pozici na americké univerzitě, musí víru ve stvoření skrývat. V rámci giffordovských¹ seminářů v Anglii v roce 1990 řekla Mary Midgelyová: "To, co dnes může zničit pověst akademika v Británii, není to, že popře víru v hlavní křesťanské doktríny, ale to, že se k ní přizná."

V dnešní době jsou, pokud vím, nejvýraznější a nejvýřečnější dva přední evolucionisté. Dr. Stephen Jay Gould, marxista z Harvardovy univerzity, významný a nesmírně populární autor, říká:

"Nyní nahlížíme na druh *homo sapiens* jako na šťastnou náhodu posledního geologického momentu." Dr. David Hull ze Severozápadní univerzity v Chicagu říká: "Evoluční proces je plný náhod, neuvěřitelného plýtvání, smrti, bolesti a hrůzy."

Ať už jakýkoliv "bůh" hraje nějakou roli v evoluční teorii, určité to není biblický Bůh, ten svým stvořením neplytvá. Není to milující Bůh. Darwinův "evoluční bůh" je lhostejný, marnotratný, netečný a téměř dáblský.

Cokoliv pro legraci

Isaac Asimov byl neplodnějším vědeckým spisovatelem všech dob. Do své smrti napsal více než 500 knih, které pokrývají všechny vědní obory. Řekl: "Pokud se mě někdo zeptá, přiznám se, že jsem ateista. Ovšem ve světě vtipů existují Bůh i Satan, andělé i démoni, Adam a Eva i veškeré příslušenství mytologie a já s radostí přijímám cokoli pro zasmání."

Evoluční světový názor je v bojovém tažení proti Stvořiteli. To je jeho hlavní ovoce. Pro Huxleyho je Bůh iracionální, pro Goulda je člověk pouhou náhodou, pro Hulla je Bůh krutý a pro Asimova je Bůh něco pro zasmání. S tím se nemůžeme smířit, pokud chceme oslovit dnešní společnost a zvláště mladou generaci.

Lidé zastávají evoluční světonázor s takovým vášnivým zanícením, že bychom předpokládali, že evoluce musí stát na silném vědeckém základu a navíc vědu hodně obohatila. Často je slyšet, jak lidé říkají, že kdybychom měli evoluci stáhnout ze škol, vzdělání by přestalo být vědecky věrohodné a vychovali bychom generaci vědeckých nevzdělanců a nedouků.

Přestože nikdo neví, jak evoluce funguje, nikdo ji neviděl probíhat, nikdy z ní nevyšlo něco hodnotného, přijímá-

¹ tzv. Gifford Lectures, každoroční semináře přírodní teologie (tj. teologie jako poznání Boha získané pouze díky přemýšlení a pozorování, protiklad ke "zjevené teologii") probíhající na skotských univerzitách pod patronátem nadace založené lordem Adamem Giffordem (1820-1887).

6 ZÁPAS O DUŠI

me ji jako vědecký fakt, přestože termodynamické i jiné fyzikální zákony potvrzují, že evoluce je na jakékoliv významnější úrovni nemožná.

V zemské kůře leží miliardy fosilií, které nesou doklad o minulosti, nikdo však mezi nimi neviděl skutečně přechodový druh. Ve fosilních nálezech neexistují žádné přechodové formy.

Nanebevzýš zajímavý výrok pronesl asi před patnácti lety evolucionista dr. Horace Judson. V článku hodnotícím století vědy komentoval skvělé případy uplatnění moderní vědy, nicméně také řekl: ***Dokonce ještě i dnes poskytují určitá hlavní odvětví vědy jen praměné vyhlídky na praktické využití. Astronomie a kosmologie se na zemi těžko uplatní. Evoluční nauka nezpłodila ani jeden jediný živočišný či rostlinný druh, natož aby zvýšila intenzitu našich požitků nebo inteligenci či poslušnost našich dětí.***

To bylo pro evolucionistu jistě bolestné přiznání. Ale mělo by zaznít mnohem více dalších přiznání. Ještě nikdo nikdy neukázal ani nedokázal, jak evoluce probíhá.

Tažení proti morálním hodnotám

Jaké jsou další plody evolučního stromu? Poté, co evoluce zničila víru v rozumného, všemocného, vševědoucího, milujícího, milostivého a milosrdného Boha, o kterém mluví Bible, pokračuje dále v ničení křesťanské morálky a křesťanských hodnot. Charles Darwin v úplně posledním odstavci svého slavného díla naznačuje, co je možné od tohoto stromu očekávat. Říká, že tomuto nejvyššímu cíli, který jsme schopni si představit, totiž zrodu vyšších živočichů, daly vzniknout strašlivé prostředky, totiž válka přírody, hlad a zkáza. Člověk je výsledkem boje o existenci, přežití nejzpůsobilejších a vyhlazení slabých.

Nedávno zemřelý evolucionista, velice význačný ve Spojených státech, Dr. Carl Sagan, prohlásil téměř totéž: ***"Tajemstvím evoluce je smrt a čas. Smrt***

ohromného množství forem života, které se dokonale nepřizpůsobily svému okolí a čas pro vývoj dlouhé řady nepatrných mutací, které se náhodou přizpůsobily." Takové nahodilé obměny, náhoda, čas, boj, utrpení a umírání daly vzniknout vyšším živočichům a nakonec i člověku.

Stephen Gould říká: ***"Přirozený výběr je obzvláště neefektivní, ba dokonce krutý proces. Výběr si klestí cestu k adaptaci tím, že eliminuje množství méně způsobilých a pro omezený postup změn si jako podmínku vynucuje hektomby smrti."*** Tento názor se objevil v jednom přírodovědně historickém časopise v červnu 1994.

V jiném článku, kde píše o Charlesi Darwinovi, Stephen Gould uvádí, že se Darwin nejdůrazněji vyjádřil o neefektivním a nelaskavém charakteru evoluce v dopise jednomu svému příteli v roce 1856. Zmínil se o myšlence, jakou knihu by mohl napsat nějaký dáblův vyslanec o těžkopádném, marnotratném, neefektivním a strašlivě krutém díle přírody.

Lidé, kteří se domnívají, že je možné nějakým způsobem spojit křesťanské učení s evolucí, ve skutečnosti nepochopili ani jedno. ***Křesťanství a evoluce se vzájemně vylučují.*** Podstata evoluce se dá vyjádřit následovně: na prvním místě stojím já a všude probíhá boj o existenci, ve kterém přežije ten nejlepší a kde silný vyhladí slabého.

Isaac Asimov, jak jsem již uvedl, napsal více než 500 knih, a pokud je známo, zemřel jako ateista. Byl jedním z hlavních oponentů kreacionismu ve Spojených státech a nazýval věřící armádou noci, která postupuje kupředu se svými Biblemi nad hlavou a ničí skutečnou vědu. Mám za to, že pokud měl někdo skutečně hluboké znalosti o vědě, tak to byl on, protože studoval všechny její obory, ale i tak může říci pouze: ***"Jsem ateista emocionálně. Nemám žádný důkaz, který by potvrdil, že Bůh neexistuje, ale natolik silně předpokládám, že neexistuje, že nechci***

plýtvat časem." Ať nikdo nezdůvodňuje své ateistické přesvědčení vědeckými důkazy, jelikož žádné nejsou. Všechna skutečná vědecká fakta nepopírají svědectví o stvoření a jsou v souladu s Božím Slovem.

"Člověk musí vést evoluci"

Evolucionismus je základnou humanismu, tedy povýšení člověka na Boha; stal se základnou pro ateismus a tažení proti křesťanství. Americká humanistická asociace připisuje vznik humanismu z velké části právě Huxleymu. On definoval humanismus jako víru, že člověk si sám utváří svůj osud. Je to neteistické náboženství, je to způsob života.

Huxley prohlásil, že **názory a víra "náboženství" evolučního humanismu nejsou založeny na nadpřirozeném zjevení, ale na zjevení, které podala věda a vzdělanost o člověku a vesmíru.** Domníval se, že skutečným osudem člověka je řídit budoucí průběh evoluce na zemi k jejímu dalšímu naplnění.

Když se stal Huxley prvním generálním ředitelem UNESCO, propagoval (pomocí této instituce) svoji myšlenku světového náboženství evolučního humanismu. OSN a všechny jeho instituce včetně UNESCO se od té doby vyvíjejí v tomto duchu. Mají v úmyslu založit, a věřím, že mohou za krátký čas lehce uspět, světovou kulturu, světové náboženství evolučního humanismu. To je cílem humanistů, to je cílem evoluce.

Plodem evolučního světového názoru je popření Stvořitele, odmítnutí křesťanských hodnot a zbožštění člověka. Adolf Hitler byl zásadovým evolucionistou. *Mein Kampf* znamená "můj boj". Od Darwina převzal pojem boje o existenci a aplikoval ho na úrovni národů.

Dr. Daniel Gasman ve svém směrodatném díle "Vědecký původ národního socialismu" (*The Scientific Origins of National Socialism*) uvedl, že "**Hitler zdůraznil a vyčlenil myšlenku biolo-**

gické evoluce jako nejmocnější zbraně proti tradičnímu náboženství a opakovaně odsuzoval křesťanství kvůli tomu, že odmítá evoluční učení."

Komunismus byl také zažehnut evolučním světovým názorem. "Je zřejmé," říká Jacques Barzun, "že Marx považoval svoji práci za přímou paralelu Darwinových závěrů. Dokonce si přál jednu část Kapitálu věnovat autorovi O vzniku druhů ... Marx si myslel, že stejně jako Darwin objevil zákon vývoje."

Každý komunista musel být zastánce evoluce. Člověk nemohl být marxistou nebo socialistou, aniž by nejdříve nepřijal evoluci, tak jak se vyučovala na všech stupních škol v Rusku.

Cliff Conner ve svém článku *Evoluce versus kreacionismus* (v *International Socialist Review*, 1980) uvedl: "Ze všech vynikajících badatelů devatenáctého století, kteří nám zanechali tak bohaté dědictví poznání, jsme vděční zvláště Charlesi Darwinovi za to, že nám otevřel cestu k evolučnímu dialektickému chápání přírody."

Nicméně abychom se my kapitalisté nedmuli pýchou a nevyvyšovali se nad komunismem, nacismem a fašismem jakožto evolučními ideologiemi, totéž platí i o kapitalismu *laissez-faire* neboli kapitalismu volného trhu. V devatenáctém století v Americe byli takoví lidé jako Chauncey Depew, John D. Rockefeller nebo Andrew Carnegie bezohlednými evolucionisty. Depew se holedbal svým vlastním "přežitím nejspokojnějšího" díky "vyšším schopnostem, předvídavosti a přizpůsobivosti."

Evoluční kapitalismus

Rockefeller nepovažoval **obchodní dravost a bezohlednost** za "zlou tendenci v obchodě. Prostě se tak projevuje přírodní zákon."

Carnegie je dnes oslavován, ale ve své době byl krutý a bezcitný ke svým konkurentům stejně jako ke svým dělníkům. O tom, jak se setkal s evolučním názorem, napsal: "Vzpomínám

si, jak to světo přišlo náhle jako potopa a všechno bylo jasné. Nejenže jsem se zbavil teologie a nadpřirozena, ale také jsem našel pravdu evoluce."

Všichni zmínění lidé uplatnili učení Herberta Spencera, který razil hesla jako **"přežití nejschopnějších"** a **"boj o existenci"** ještě před Darwinem. Spencer je aplikoval právě na oblast ekonomiky a mnozí průmyslníci devatenáctého století ospravedlňovali svůj postoj k práci (včetně dětské práce) na základě tvrzení, že to prospívá jejich přirozenosti.

Tyto názory jsou shrnuty v díle Jamese Rushelle "Stvoření ze zvířat", (*Created from Animals*, 1990), ve kterém autor ukazuje, jak zásada přežití nejschopnějšího byla rychle interpretována jako etické pravidlo, které schvaluje **vražedný konkurenční boj**. Rockefeller a Carnegie se pravidelně dovolávali toho, co považovali za darwinistické principy, aby vysvětlili morálku amerického systému. Rockefeller o sobě tvrdil, že je baptista a jako takový učil v nedělní škole. Ve své třídě prohlašoval, že **obchodní růst** je jen otázkou přežití nejsilnějšího. Růž, říkal, může vyrůst do své plné nádhery a vůně jen tak, že obětujeme řasící poupátka.

Carnegie, který se stal blízkým přítelem Spencera, stejně nadšeně hájil **soustředění bohatství do rukou několika obchodníků**. Hájil stanovisko, že zatímco důsledky mohou být někdy těžké pro jednotlivce, pro celou rasu je to to nejlepší, protože je tak zajišťováno přežití nejschopnějšího v každém oboru.

Fanatické postoje

Dalším zlým plodem evolucionismu je **podpora a podnět k rasismu**, což je, a od úsvitu dějin byla, velice živá otázka. Každý jednotlivec, kmen a národ cítí, že je lepší nebo horší než ten druhý a bojuje, aby to dokázal.

Darwin o tomto tématu pojednává ve své knize *O původu člověka*. "Někdy v budoucnu," píše, "měřeno na staletí

nepřilíh vzdáleném, **civilizované lidské rasy na celém světě téměř jistě vyhladí a odstraní rasy divošské.**" Potom výslovně jmenoval příklady méně důležitých "ras", jmenovitě černochy a australské domorodce. Dnes by žádný evolucionista něco takového nefekl. Ale Charles Darwin to řekl a stejně tak Thomas Huxley, další z předních zastánců raného evolucionismu. Stejně tak i každý americký antropolog až do poloviny dvacátého století. Ti všichni se domnívali, že všechny rasy se vyvíjely víceméně nezávisle statisíce let a některé se vyvinuly výše než ostatní. Podle nich se běloši, kavkazská rasa, vyvinuli nejvýše.

Rasismus všech předních evolucionistů, až do doby před šedesáti lety, vyčerpávajícím způsobem dokládá John Haller v knize "Vyrženci evoluce" (*Outcasts from Evolution*). V křesťanství není žádné místo pro rasismus. Ale v systému evoluční filozofie byl až donedávna základním kamenem. Podtitul Darwinovy knihy "O vzniku druhů přirozeným výběrem" zní "...neboli uchováním prospěšných plemen (ras) v boji o život". Není nejmenších pochyb o tom, že "kromě zvířecích plemen měl na mysli i lidské rasy.

V myslích mnoha lidí převládá názor, že je bílá rasa vyspělejší než černá, protože to evoluce dokázala. Nic takového se nestalo. Podle Bible, je tu jen jedna lidská rasa, protože Bůh "učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země."

Výčet trpkého ovoce evolučního stromu je dlouhý. Je možné prokázat, že **dnešní drogová kultura** má své kořeny v evoluční filozofii. Dnešní **rozmach homosexuality** má také své kořeny v evoluční filozofii. **Tažení proti morálce**, které probíhá ve školách a ve společnosti obecně, má své kořeny v evoluční filozofii. Skutečně je možné prokázat, že každá zhoubná filozofie i každé zlé jednání, které existuje, postavily své základy či ospravedlnění na nějaké formě evoluční nauky.

C.S. Lewis byl po mnoho let teistickým evolucionistou, ale na sklonku života se stal zastáncem kreacionismu. V soukromém dopise Richardu Ackworthovi, který byl v té době vůdčím představitelem kreačního vědeckého hnutí, prohlásil následující:

"Kéž bych byl mladší. To, co mě teď nutí si myslet, že možná máte pravdu, považujete-li evoluci za onu hlavní a radikální lež v celé síti falše, která nyní vládne našim životům, nejsou ani tak vaše argumenty proti, jako spíše fanatické a pokroucené názory jejich zastánců."

S "fanatickými a pokroucenými názory" se opakovaně setkáváme v naší práci.

Skutečná věda

Oproti zlému ovoci evoluční filozofie je zde dobré ovoce kreace. Například veškerá skutečná věda je založena na kreaci. Většina otců vědy, lidí jako Isaac Newton, Clerk Maxwell, Michael Faraday, Louis Pasteur, Robert Boyle a Edwin Brewster, stejně jako většina dalších významných zakladatelů různých vědních oborů, byli vyznáním křesťané a kreacionisté.

S největší pravděpodobností by dnes nikomu z nich nebyla nabídnuta důležitá pozice na významné vědecké fakultě, a to z důvodu odmítání evolucionismu, a přitom oni skutečně položili základy vědy. Byli to ti největší vědci, kteří kdy žili.

Nicméně i dnes jsou na světě tisíce vědců, kteří se přiklání ke kreacionismu. Mnozí z nich, včetně mne, kdysi zastávali evoluci, ale přesvědčili se, a to nejen z toho, co učí Bible, ale i z vědeckých faktů, že stvoření podává lepší vysvětlení vzniku života než evoluce.

Hlavním plodem kreace je samozřejmě křesťanství. Ať si nikdo nemyslí, že kreace není pro křesťanské učení důležitá. Někteří křesťané říkají, že si nemůžeme dávat práci s přesvědčováním lidí, aby věřili stvoření, pokud je přivedeme ke Kristu. Ale takový postoj je nesprávný,

protože nikdo nemůže opravdu pochopit Pána Ježíše Krista, dokud Ho nebude chápat takového, jaký je. Nejvýznamnější kristologická pasáž v Bibli je Koloským 1, 16-20:

♦ *"V něm (tedy v Ježíši Kristu) bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, knížata nebo mocnosti, všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá. ... A aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže, aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích."*

Všechny věci na zemi i v nebesích byly stvořeny Kristem a jsou Jím nyní udržovány v chodu. On zaplatil za to, aby se sebou smířil vše na zemi i v nebesích. Je naprosto jisté, že pokud chce někdo kázat o Kristu, musí kázat o takovém, jaký je. On byl Stvořitel, dříve než se stal Spasitelem. Důvod, proč Ho potřebujeme jako svého Spasitele a Vykupitele, je fakt, že jsme se proti Němu vzbouřili jako proti svému Stvořiteli.

Na čem stojí evangelium

Když apoštol Jan psal inspirován Bohem své evangelium, aby přivedl lidi ke Kristu, začal zprávou o stvoření:

♦ *Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic. ... Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal.*

Lidé musí pochopit, že Ježíš Kristus je Stvořitel, protože pouze a jedině tak se mohou chopit své potřeby Spasitele a pouze a jedině tak v Něj mohou věřit.

Nejúžasnější kapitola o víře v Bibli, Židům 11, nám svědčí o tom, že věrou Ábel udělal to, Noe zase ono a Abraham zase něco jiného. Ale tím úplně prvním předmětem víry bylo stvoření. Na konci desáté kapitoly Židům se vlastně říká, že "spravedlivý bude žít z víry", což je zásada, která se stala

10 ZÁPAS O DUŠI

hlavním heslem reformace a která je v Novém zákoně třikrát citována z proroka Abakuka.

Prvním předmětem víry tedy je:

- ◆ Vírou rozumíme, že výrokem Božím byly uspořádány světy, takže to, co vidíme, nevzniklo z viditelného. (Židům 11,3)

Dříve než někdo může mít spasitelnou a živou víru, musí rozumět vírou, že svět nevznikl z předexistující, viditelné hmoty, ale vznikl Božím slovem.

- ◆ Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí. (Žalm 33,9)

Kristovo svědectví

Bohu stvoření netrvalo miliardy let. Jemu stačilo šest dní. A jak víme, Pán Ježíš Kristus řekl:

- ◆ Od počátku stvoření Bůh učinil člověka jako muže a ženu; (Marek 10,6)

Neomylný Boží Syn se odvolával na Genesis, když tvrdil, že naši první rodiče byli stvořeni na samém začátku Božího tvoření a ne miliardy let poté. Myšlenka dlouhých věků evoluce se nikde v Bibli nevyskytuje.

To, čemu věříme a co vyučujeme o stvoření, je nejdůležitější otázkou, ať už ve škole, v církvi nebo v našich domovech. Pouze víra v Boha jako Stvořitele rodí ovoce spasitelné víry.

Dnes je moderní, aby filozofie vyloučila Boha z Jeho vlastního stvoření. Namlouvá nám, že se tento svět a vše, co je v něm, nějakým způsobem sám vyvinul. Ale ani to přemýšlivého člověka na dlouho neuspokojí. Vůbec jim nejde o samotnou evoluci, ta je zajímavá jen potud, pokud slouží tomu, aby dosáhli svého cíle a vyhnuli se myšlenkám na Boha.

Pokud by tou či onou metodou mohli poštelit lidé zosnovat svět bez Boha, byli by šťastní a ten filozof, který se ve svých myšlenkách nejvíce přiblíží rafinované lži, která ospravedlní lidské zapominání na Boha, je králem a oblíbencem své doby. Ano, Bůh musí být nějak vymazán, protože jen "hlupák si

ve svém srdci říká: Bůh není." (C.H. Spurgeon na téma Izajáš 65,1, 1886)

Dr. Peter Masters pastor

Metropolitan Tabernacle, Londýn

- Přeložila M. S. -

GENESIS A ÚPADEK NÁRODŮ

Lidé začali odmítat zprávu o celosvětové potopě a také „pouhé“ tisíciletí zemského geologického časového žebříčku. Tyto pochybnosti vydláždily Darwinovi cestu k uplatnění evolučních koncepcí, jež dovedly mnohé křesťany až k úplnému odmítnutí doslovného chápání Genesis. V důsledku těchto pochybností se začaly základy křesťanské víry hroutit. První trhliny v chápání Genesis narušily také základy křesťanské víry. Tím se začala bortit samotná struktura křesťanství. Jako důsledek se začala křesťanská stavba a uspořádání společnosti a křesťanské rodiny rozpadat.

Dnes mnohé křesťanské vysoké školy a semináře přímá tvrzení Genesis odmítají. Většina nepřijímá svědectví, že Bůh stvořil vše v šesti dnech, že potopa z Noeho byla celosvětová, že fyzická smrt a krveprolití přišly teprve po Adamově hříchu a že svět je star pouze tisíce let.

Mnozí nevěřící vzdělanci, ale i vůdčí teologové, znevažují každého, kdo jen navrhne řádově tisícileté stáří vesmíru, namísto miliardového. Důvod, proč víra v mladou Zemi a vesmír zní tak radikálně, nevězí v tom, že by geologickou a kulturní historii této planety nebylo možno vysvětlit v rámci tisíců let, ale proto, že vzdělávací systém a sdělovací prostředky úspěšně indoktrinovaly své občany v pojmech milionů nebo miliard let. Zkrátka, věřit jinak než v miliardy let je totéž jako věřit v plochou Zemi!

Když sledujeme rodiny a školy, snadno uvidíme, že ty národy, které vyrostly z křesťanského učení, ale opustily základy Genesis, poklesly na

„křesťansko-světskou“ či přímo pohan-
skou úroveň. Popularizace Darwinovy
evoluce je dnes jednou z nejúčinnějších
sil, které rozbíjejí rodiny i národy.

Většina lidí, žáků i studentů je uče-
na, co si má myslet, a ne jak má mys-
let. Lidé by si měli uvědomit, že jejich
myšlení stojí na předpokladech. Musí
vědět proč věří tomu, čemu věří a co je
základem jejich myšlení. Jinak je nutíme
jak hovořit doma v okruhu přátel, jak
na pracovišti nebo na veřejnosti.

Pevně věříme, že tato kniha zažehne
obrodu víry v pravdivost Božího slova a
učení od začátku do samého konce
Bible. Morální obroda jedinců a národů
vězí v poznání lidské hodnoty, která je
odvozena z Boha.

- Ken Ham a Vaše redakce -

**Pokud ještě knihu
"GENESIS a úpadek národů"
nemáte, rádi vám ji za úhradu
poštovného a dobrovolný pří-
spěvek na tiskový fond zašleme.**

KAM ČERT NEMŮŽE

Je žena, příčina mužova pádu?

Snad každý zná přísloví "kam čert
nemůže tam nastrčí ženskou". Je prav-
divé? Během našeho ročního pobytu
v Quitu v Ekvádoru jsme se seznámili
s paní Beckovou. Hrál báječně na
klavír a téměř vždy měla na hlavě po-
dobný čepček jako nosí zdravotní
sestřičky. Než jsme se blíže seznámili,
mysleli jsme si, že byla vychována
u menonitů nebo v některé jiné biblic-
ko-konzervativní denominaci. Její man-
žel i ona byli misionáři HCJB a měli
čtyři děti. Byla to ona, kdo mne poprvé
upozornil na to, že ďábel používá ženu,
aby se dostal muži na kobytku a mohl
ho nejen pokoušet, ale i zruinovat.

Hlavu mívala pokrytou z přesvědčení
a pokory, ačkoliv nikdo po ní nic tako-

vého nepožadoval. Sama sobě připo-
mínala, aby se nestala příčinou mužova
pádu. Pro mne byla vzorem ženské
pokory protože se modlila, aby svým
chováním nikdy neovlivnila svého ani
jiného muže ke zlému. Plně si uvědo-
movala mužovy slabosti a vlastní zod-
povědnost.

♦ **Adamovi řekl: "Uposlechl jsi hlasu
své ženy a jedl jsi ze stromu,
z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli
tobě nechť je země prokleta; po
celý svůj život z ní budeš jíst v trápe-
ní. (Genesis 3:17)**

Žena, která byla stvořena jako pomoc-
nice a měla být pro muže požehnáním,
se stala jeho příčinou pádu.

♦ **Jestliže proviněním Adamovým smrt
se skrze jednoho člověka zmocnila
vlády, tím spíše ti, kteří přijímají
hojnost milosti a darované spravedl-
nosti, budou vládnout v životě věč-
ném skrze jednoho jediného, Ježíše
Krista. (Římanům 5:17)**

Paní Becková brala Boží slovo vážně a
bylo jí zcela jasné, že Adam byl k nepo-
slušnosti sveden Evou. Věřila, že hřích
zachvátil muže i ženu. Neposlušností
jednoho člověka, muže, padlo celé
lidstvo.

Z uvedeného příkladu vidíme, že
Bůh má vše "vybalancováno". Každá
žena by si měla být vědoma nebezpečí
svého ženského potenciálu.

Během psaní úvahy na téma, zda je
muž nositelem hříšné podstaty, jsem si
vzpomněl na tuto ekvádorskou udá-
lost. Doplňující zamyšlení, zda ďábel
používá ženu, aby ovlivnil muže, vyva-
žuje úvahu o předávání hříšné podstaty.
Jako v předešlém zamyšlení dáme
prostor především Písmu.

Z mnohých veršů vyplývá, že ďábel
je podněcovatelem zla. Vůbec ne-
tvrdím, že by ďábel nepodněcoval
muže přímo. Jistě, podněcuje, obzvlá-
ště v případech slabších mužských
nátur, ale jsem přesvědčen, že v mno-
hých případech, je žena podněcována
přímo satanem. V případě Evy je to
výslovně řečeno. Podněcovat skrze

12 ZÁPAS O DUŠI

ženu není totiž tak nápadné a výsledek je často účinnější než přímý útok na muže. Adam a Eva jsou příkladem, podle kterého se odvíjejí snad všechny další události v našich rodinách a domácnostech.

Podívejme se, jak může žena ovlivnit a zmanipulovat muže tak, aby podlehl, aby Boha neuposlechl, aby padl a s ním i jeho dům. Příběh **Adama a Evy** je dostatečně výmluvný. To, co se událo mezi **Abrahamem a Sárrou**, nás pronásleduje dodnes. Podíváme-li se na Blízký východ, vidíme, že "obr do pidimužika mydlí, domnívaje se, že vyhraje." Obr jsou Pelištejci, Palestinci, tedy Arabové v širším slova smyslu. Pidimužik je Izrael. Kde se vzali Arabové? Jsou to potomci Izmaele. A jak přišel Izmael na svět?

Sára:

- ♦ **Sáraj, žena Abramova, mu nerodila. Měla egyptskou otrokyni, která se jmenovala Hagar. Jednou řekla Sáraj Abramovi: "Hle, Hospodin mi nedopřál, abych rodila, vejdi tedy k mé otrokyni, snad budu mít syna z ní." Abram Sárajiny rady uposlechl. (Genesis 16:1-2)**

Abram ženu poslechl, přestože věděl, že mu Hospodin zaslíbil syna od Sáry. Vyměnil Boží slib za klid v rodině. Později Sára porodila Izáka, ale nepřátelství mezi polovičními bratry trvá dodnes. Satanova strategie byla vyhubit Izákovo potomstvo potomstvem Izmaelovým, z něhož se měl narodit Spasitel, Pán Ježíš Kristus. Sára není zdaleka jediná žena, která řešila problémy po svém. Ke lti se utíká i Izákova manželka.

Rebeka:

Tato žena podvedla svého na smrt nemocného muže **Izáka**, který miloval Ezaua. Matka navedla syna Jáкова ke lži, aby lti získal požehnání a privilegia prvorozenství:

- ♦ **poradila Rebeka svému synu Jákovovi: "Hle, slyšela jsem rozmluvu tvého otce s tvým bratrem Ezauem; řekl mu: »Přines mi úlovek a**

připrav mi pochoutku, ať se najím, abych ti před smrtí požehnal před Hospodinem.« A proto, můj synu, poslechni mě ve všem, co ti přikážu. Dojdi ke stádu a dones mi z něho dvě pěkná kůzlata. Připravím z nich tvému otci oblíbenou pochoutku a ty mu ji doneseš; on se nají a před smrtí ti požehná." ... Jen mě poslechni, jdi a dones mi kůzlata." Šel tedy pro ně a přinesl je matce; ona pak připravila otcovu oblíbenou pochoutku.

(Genesis 27: 6-14)

Snad všichni víme co se přihodilo Jóbovi:

Jóbova žena:

- ♦ **A nastal opět den, kdy synové Boží přišli, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan, aby i on předstoupil před Hospodina. Hospodin se satana zeptal: "Odkud přicházíš?" Satan Hospodinu odpověděl: "Procházel jsem zemi křížem krážem." Hospodin se satana zeptal: "Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoli jsi mě proti němu podnítl, abych ho bezdůvodně mořil." Satan však Hospodinu odpověděl: "Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit." Hospodin na to satanovi odvětil: "Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život." A satan od Hospodina odešel a ranil Jóba od hlavy k patě ošklivými vředy. Jób vzal střep, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. **Jeho žena mu však řekla: "Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemři." Ale on jí odpověděl: "Mluviš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?" Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil. (Jób 2:1-10)****

Také Josef musel odolávat touhám a nástrahám ženy.

Potífarova žena:

Bůh měl v plánu, učinit Josefa správcem celé egyptské země, což mělo historicky vliv na Bohem vyvolený národ Izrael. Satan chtěl Josefa v Božích očích diskvalifikovat jako smilníka a nastražil překrásnou ženu.

♦ *Tu ho chytila za oděv se slovy: "Spi se mnou!" Ale on jí nechal svůj oděv v ruce, utekl a vyběhl ven. Když viděla, že jí nechal svůj oděv v ruce a utekl ven, křikem přivolala služebnictvo a vykládala jim: "Hledte, přivedli nám Hebreje, a on se u nás bude miliskovat! Přišel za mnou a chtěl se mnou spát. Proto jsem se dala do takového křiku."*

(Genesis 39:12-14)

Muž v mnoha případech za ženu nechá padnout i své postavení a zodpovědnost; k rodině, v práci, kdekoliv - podobně jako Ezau prodal svoje prvorozenství za chvilkové uspokojení - za krmi. Nemysleme si, že to bylo pro mužného a přitažlivého Josefa snadné odolat svodům paní vlivného muže. Josef se dal do běhu a utekl. Prchal před pokušením. Nedávat se je totiž nejúčinnější mužská obrana. Josef se nechtěl prohřešit proti Bohu. Kdyby podlehl ženě, jistě by se nestal správcem Egypta. Satan má v ženě neobyčejně mocný a nebezpečný nástroj.

Samson a Delíla:

♦ *Potom se zamiloval do ženy v Hroznovém úvalu. Jmenovala se Delíla. I přišla k ní pelištejská knížata se žádostí: "Hled' na něm vymámit, v čem spočívá jeho veliká síla, jak bychom ho přemohli a spoutali a zneškodnili. Každý z nás ti dá tisíc sto šekelů stříbra."* (Soudců 16:4-5)

Taktika vydírání slabosti se nemění a je stále stejná. Samson Delíle dvakrát neřekl pravdu. Dvakrát jej Delíla spoutala a zahrála scénku, kterou znají snad všichni muži světa:

♦ *Zase mu vytýkala: "Jak můžeš říkat: »Miluji tě«, když tvé srdce není při*

mně! Už třikrát jsi mě obelstil a neprozradils mi, v čem je tvá veliká síla." (Soudců 16:15)

Přesto mnozí muži dnes a denně rozehrávají tuto tragikomedii, aby nepřišli o to, o co nechtějí přijít. Metoda - nemáš mne rád a plác, je stará jako lidstvo samo. Z toho je každý muž vyděšen. Jeho žena není v náladě, to je přece přímé ohrožení jeho potřeb ... a Samson nebyl výjimkou. Nakonec ženě prozradil v čem se skrývá jeho síla a to ho stálo život. Samson vědomě prodal svoji Bohem danou sílu za touhu získat ženu.

Podněcovatelem všeho zla je satan a jistě měl své prsty i v další záležitosti.

Běžná svůdnice:

♦ *Navoněla jsem své lůžko myrhou, aloe a skořicí. Pojď, opájeje se laskáním až do jitra, potěšme se milováním. Muž není doma, odešel na dalekou cestu. Váček s penězi vzal s sebou, vrátí se domů až v den úplňku."* Naklonila si ho mnohým přemlouváním, svými úlisnými rty ho svedla. Hned šel za ní jako vůl na porážku, jako pošetilec v poutech k potrestání, než mu šíp rozetne játra; spěchá do osidla jako ptáče, neví, že mu jde o život.

(Přísloví 7:17-23)

Každá životní nevěra, propagovaná těmi nejdojímavějšími způsoby, namlouvá mužům i ženám, že i náhodné vzplanutí může být velkou láskou. Satan nabízí padělký toho, co nám nabízí Bůh. Všimněme si, že když satan nemůže zničit jinak bezúhonného muže, použije nejúčinnější zbraň, ženu, které odolá jen málokdo. Tohle je dnešní předmanželský i mimomanželský standard.

Někdy se žena octne v situaci, kterou sama přímo nezavinila. Objektem pádu se stává muž, jenž je její krásou přitahován!

Takovým příkladem je král David. V tomto případě nikdo neviní ženu; přesto byla tím zlým použita, s cílem zničit Božího vyvoleného - Davida.

Uriášova žena:

- ◆ *Proč jsi pohrdl Hospodinovým slo-
vem a dopustil ses toho, co je v jeho
očích zlé? Chťetej Uriáše jsi zabil
mečem a jeho ženu sis vzal za man-
želku, zavraždils ho mečem Amónov-
ců. Nyní se už nikdy nevyhne meč
tvému domu, protože jsi mnou po-
hrdl a vzal jsi Chťetejci Uriášovi ženu,
aby ti byla manželkou.*

(2. Samuelova 12:9-10)

Ženský princip celé řady nástrah využí-
vá nejen satan, ale i různé vlády a
politici. Tam, kde se jedná o vyjádření
tajemství, vydírání, ovlivňování, nejvyšší
finanční kruhy, atd., mají zaslíbení
k dispozici ne atomové pumy, ale
svůdnice se stejně zničujícím účinkem.

Každá mince má však dvě strany.
Kde je panna, tam je orl. Podívejme se
zblízka na orla a odpovědnost muže.
Willard F. Harley Jr. je křesťanský psy-
cholog a poradce ve věcech manžel-
ských. Během své mnohaleté praxe
shromáždil tisíce dotazníků, v nichž se
táze mužů a žen, bez rozdílu nábožen-
ského vyznání, křesťanů i pohanů, jaké
jsou jejich manželské potřeby a v čem
se cítí nejvíce ochuzeni. Zde je seznam
nejdůležitějších potřeb opačného po-
hlaví:

Ženy: 1. citový vztah, 2. konverzace,
3. čestnost a otevřenost, 4. finanční
zájem, 5. rodinná vazba.

Muži: 1. sexuální naplnění, 2. kama-
rádství v rekreaci, 3. půvab ženy, 4.
dobrá hospodyně, 5. úcta.

Zpárujte si odpovědi a uvidíte jak se
vzájemně doplňují, jak se vyvažují. Jen
si povrchně nemysleme, že mužovy
potřeby jsou "nižší nebo pudovější".
Podívejte se na ně z aktivní stránky:

Muž má být ten, kdo naplňuje citový
vztah, konverzaci, čestnost a otevře-
nost, finanční zájem a rodinnou vazbu
- to jsou pasivní potřeby ženy;

Žena má být ta, kdo aktivně naplňu-
je sexuální potřebu, kamarádství
v rekreaci, svůj půvab, vytváří domov a
má respekt k muži, (potřebný k vedení
rodiny) - to jsou pasivní potřeby muže.

Co je potřeba jednoho, to se stává
aktivitou druhého a tak všechny potře-
by náleží oběma. Muž je v ženě, žena je
v muži, oba jsou jedno tělo. Tyto potře-
by známe od Boha. Víme, je to ideál, ale
tak to má být! Často, muži nemilují své
ženy a ženy nemají před mužem úctu.

- ◆ *A tak i každý (muž) z vás bez výjimky
ať miluje svou ženu jako sebe sama
a žena ať má před mužem úctu.*
(Efezským 5:33)

Nás však nyní zajímá první potřeba
muže, po které tak prahne a tak často
se mu nedostává. Z Písma zřetelně
vyplyvá, že jakékoliv manipulování a
sexuální "trestání" otevírá cestu sata-
novi. Žena má v rukou přímo zničující
zbraň. Kdyby nebyla tato první mužova
manželská potřeba zneužívána v takové
míře, nevěra, prostituce, pornografie a
homosexualita by byly minimalizovány.
Kde je poptávka, tam je i nabídka.
Normální muž nemá nejmenší zájem,
aby si rozhněval ženu, protože by přišel
o svoji potřebu číslo jedna. Protože
biblické moudrosti používá málokdo,
mnoho mužů se stává otroky své po-
třeby. Proto jsou tak snadno vydíratel-
ní. Žena si to moc dobře uvědomuje a
toto skutečnosti využívá nejen ona.
Jestliže tuto mužskou slabost využívají
lidé, aby ji nevyužil nejvychytralejší
satan! Mužova největší slabost i v man-
želství, je přitažlivost ženy a vše co
s tím souvisí. Písmo na ni upozorňuje:

- ◆ *Žena nemá své tělo pro sebe, ale
pro svého muže. Podobně však ani
muž nemá své tělo pro sebe, ale pro
svou ženu. Neodpírejte se jeden
druhému, leda se vzájemným sou-
hlasem a jen na čas, abyste byli volni
pro modlitbu. Potom zase buďte
spolu, aby vás satan nepokoušel,
když byste se nemohli ovládnout.*
(1. Korintským 7:4-5)

Muž často vyhoví radám a naléhání
ženy, i když s nimi v srdci nesouhlasí,
jen aby nepřišel zkrátka. Všimněme si
oboustranné padlosti, soběstředná
rozkoš na jedné straně a vyděračství
na straně druhé.

Za pozornost stojí další prvek, který se táhne jako neviditelná nit ve vztahu mezi mužem a ženou. Říká se mu emancipace, neboli vymanění z mužovy "nadvlády". Bůh řekl ženě:

- ◆ ... Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout. (Genesis 3:16)

Žena, všeobecně řečeno, jistě to neplatí absolutně, dychtí po vedoucí pozici muže a v rozhodování chce mít alespoň nepřímo hlavní slovo. V mnoha, ne-li ve většině manželství jej také má, tak jako jej měla na sklonku Izákova života Rebeka. Emancipace matek není nic jiného než deformace rodičovství, která má zničující důsledky na celou společnost. Emancipace je satanova zbraň ke zničení rodiny, společnosti i celých národů. Rozhlédněte se po svém nejbližším okolí, a uvidíte, proč se vztahy mužů a žen hroutí na celém světě. Mohli bychom pokračovat s **Ráchel, Dínou, Jezábél, Lotovými dcerami...** Nakonec ještě jedna zajímavá událost týkající se kritického okamžiku dějin.

Pilátova žena:

- ◆ Když seděl na soudné stoličce (tj. Pilát), poslala k němu jeho žena se vzkazem: "Nezačínej si nic s tím spravedlivým! Dnes mě kvůli němu pronásledovaly zlé sny." (Matouš 27:19)

Na první pohled by se mohlo zdát, že Pilátova žena chtěla zabránit ukřižování Pána Ježíše Krista. To zní v její prospěch. Kdo jí však vnukl sny? Kdo jí pronásledoval? Kdo chtěl zabránit ukřižování Ježíše Krista? Kdo měl eminentní zájem na tom, aby nebyl Ježíš ukřižován? Byl to Bůh? Její smysl pro spravedlnost? Strach z trestu? Soucit? Víra? Nebo satan? Písmo to výslovně nekommentuje. V Bibli ale čteme, že jsme:

- ◆ ... nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převážnou krví Kristovou. On jako

beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů.

(1. Petrův 1:18-20)

Dříve, ještě než existoval svět, byl Pán Ježíš Kristus vyhlédnut, to znamená předurčen k ukřižování; kým asi, když stvoření neexistovalo? Bible i na to odpoví:

- ◆ ... tohoto muže, vydaného podle ustanoveného úřadu a předzvěděni Božího, jste skrze ruce bezbožníků přiblížili na kříž a odstranili. (Skutky 2:23)

Pán Ježíš byl předurčen a vydán podle předem ustanoveného rozhodnutí Božího úřadu Boží Trojedinosti. Mnoho veršů potvrzuje Boží plán a předurčení:

- ◆ Syn člověka jde, jak je určeno, běda však tomu člověku, který ho zrazuje. (Lukáš 22:22)

Jistě, Bůh určil, ale přesto nese člověk za svůj čin a motiv zodpovědnost. Nebo následující verš:

- ◆ Bůh však tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět. (Skutky 3:18)

Poslední verš nenechá nikoho na pochybách, že ukřižování Boha, Ježíše Krista nebyl lidský záměr; byl to Boží záměr v němž národy, člověk i satan sehráli svoji roli, aby se naplnila slova Písma.

- ◆ Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila. (Skutky 4:27-28)

Kristovo ukřižování byl předvěký Boží plán, který přinesl spasení mnohým! Bůh ustanovuje historii, ale člověk je plně zodpovědný za svoji hříšnou spoluúčast, která tuto historii uskutečňuje.

Konečně přichází otázka, kdo tedy vnukl Pilátově ženě myšlenku zastavit svého muže, aby vydal Ježíše Krista?

Sny Pilátovy ženy nemohly být od Boha. Bůh by přece nepřekazil svůj odvážný plán! Přikláním se k názoru, že když si satan se zpožděním uvědomil očišťující moc Kristovy oběti od hříchů, snažil se ukřižování zabránit. Jak jinak, než ovlivněním nejmocnějšího muže, toho, který jediný měl světskou moc Ježíše propustit.

♦ *Pilát mu řekl: "Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?" Ježíš odpověděl: "Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu."*
(Jan 19:10-11)

Satan má tisícileté zkušenosti. Svedl Adama na zcestí skrze Evu. Na Piláta satan neútočil prostřednictvím rádců, ale zkusil to znovu prostřednictvím ženy, ale stejně neuspěl. Větší moc než žena má totiž Bůh:

♦ *Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.*
(Izajáš 46:10)

Boží rozhodnutí již před stvořením světa bylo obětovat Svěho Syna, a to nemohl zvrátit ani satan skrze Pilátovu ženu.

Závěr:

Jak vidíme, v hříchu jsou namočení oba, muž i žena, ale každý jinak. Muž je zodpovědný přímo, žena nepřímě. Když jsem psal článek *"Je muž nositelem hříšné podstaty?"*, opakovaně jsem upozorňoval, že jde o polemičský příspěvek - aby nikdo nic nebral dogmaticky, ale přemýšlivě. Někteří má upozornění přešli a nebrali na zřetel ani slůvka *"snad, možná, domnívám se"*.

Touto úvahou chci vyvážit článek o nositeli hříšné podstaty. Nakonec znovu opakuji, nejsem dogmatický ani v jedné otázce, jen doufám, že nám i toto zamyšlení objasní některé otázky vztahů mužů a žen.

- pst -

PROČ ZAVÍRAT OČI?

V našich dnech jsou často porušována všechna pravidla. Terorismus, skandály, bankovní loupeže, vraždy a znásilňování plní stránky našich novin. Na blízkém východě se dějí velké věci. Kdo je může správně zdůvodnit? Co se bude dít? Kam to všechno povede? To jsou otázky, které napadají každého člověka. Následující úvaha nedává podrobnou nebo konkrétní odpověď, nicméně ukazuje jeden pramen všeho zlého a kde je možno nalézt odpověď. Bible, Slovo Boží, zajímavým způsobem předstihuje vše v popisu skrze své zjevení i pro naši dobu. Mluví o lidech a okolnostech velmi aktuálně.

♦ *Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástavi, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádci, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straš. Patří k nim ti, kdo vnikají do rodin, aby nalákali lehkověrné ženy plné hříchů, ovládané rozličnými touhami, které by se pořád chtěly učit, a nikdy nemohou přijít k poznání pravdy.* (2. list Timoteovi 3:1-7)

Lenin napsal, když budeme chtít zničit národ, musíme nejdříve zničit jejich morálku, zaměříme mládež na sex a tak je dostaneme bez těžkostí pod naši moc." Jistý vedoucí komunistické strany v Hongkongu řekl: "Peking má kolem jednoho milionu dolarů kapitálu ve vývozním obchodě pro šíření drog v Evropě". Komunisté v Pekingu doufají, že tímto způsobem bude během několika příštích let Evropa zničena. (Poznámka vydavatele: Stejně smýšlejí s Evropou vůdcové Islámu nebo propagátoři východních kultů New Age atd.) Komunistické velmoci se poučily, a nejenom ony, z taktiky vojenských

spisovatelů z okruhu Sun Tsu v Číně okolo roku 500 před Kristem. Jejich trináct tezí zní:

1. Rozlož vše, co je dobré pro protivníka.
2. Vtáhni zástupce dřívějších vrstev našeho odpůrce do zmatku a zločinného podnikání. Pomlouvej jejich elitu.
3. Zaměstnej jejich pohled a dej jim v daném okamžiku znát i hanbu jejich spoluobčanů.
4. Využij spolupráci s jejich nejnižšími a opovrženými kreaturami.
5. Porušuj všemi prostředky činnost jejich vlády.
6. Rozšiřuj spory a nejednotu mezi občany našeho nepřítele.
7. Podněcuj mladé lidi proti jejich rodičům.
8. Znehodnocuj tradici našich nepřátel.
9. Porušuj všemi prostředky zařízení a zásobování nepřátelských ozbrojených sil.
10. Porušuj vůli nepřátelských vojáků smyslnou hudbou a písněmi.
11. Posílaj k nim nevěstky, aby dokončily dílo zkázy.
12. Buď velkorysý ve slibech a darech, abys získal zprávy o nepříteli. Nešetři penězi, neboť přinesou velký úrok.
13. Vysílaj všude tajné obchodníky a jednatele.

Když čteme tyto rady, tak poznáme, že je to přesná taktika Satana, Božího nepřítele a odpůrce. Chce mít pod svou mocí všechny státy tohoto světa.

Mao Ce Tung napsal: "Naše ideologie bude pronikat morálními slabiny našeho odpůrce."

Bible říká:

- ♦ Tvrdí, že jsou mudrci, ale stali se blázny... Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby zneuctivali navzájem svá těla. (Římanům 1:22-24)

Jeden profesor medicíny v Praze roku 1970 napsal: "Zda lidé na Západě neví, že síly, které nás násilně potlačují na

Východě, jsou stejnými silami, které na Západě ve jménu svobody uvádějí mládež do pornografie, nenormálních sexuálních vztahů, drog a násilí? Tito propagátoři vás demoralizují a dostávají vás do otroctví, aby vás ovládnuli."

Bible říká:

- ♦ Neboť mluví pyšná slova marnosti a lákají v žádostech těla výstřednostmi ty, kdo sotva utíkají těm, kteří žijí v bludu. Slibují jim svobodu, ačkoliv sami jsou otroky zkázy: vždyť čemu člověk podlehne, tím je zotročen. (2. Petr 2:18-19)

Pod příkrývkou svobody a umění je dnes pornografie a perverze, drogy či homosexualita propagována, takže mnozí jsou opanováni těmito touhami a žádostmi.

V prohlášení komunistické strany na Floridě roku 1970 jsou tato slova: **"Znehodnot mládež, zavři jim evangelium o Ježíši Kristu, probud' v nich zájem o sex, znič drogami jejich mladistvý zájem, učni je povrchními, aby byli změkčilí, zapřičiňuj všemi prostředky zhroucení všech morálních představ o morálce, nečestnosti, čistotě, mírnosti a důvěře k danému slovu."** Bible říká:

- ♦ A dostane se jim bezpráví jako mzdy za bezpráví. Za bezpráví považují denní rozmařilost, jsou poskvrnou a hanbou, když s vámi hodují. Oči mají plné cizoložství a nenasyté hříchy. Lákají neupevněné duše, srdce mají vycvičené v hrabivosti, jsou to děti prokletí. (2. Petr 2:13-14)

Lidé v poslední době se oddávají rozkoším, potácejí se ve svádívných naukách, jsou plni věrolomných skutků, nevěrní v manželství a ve smlouvách. To vše k sobě táhne lalibní lidi a stále více lidí propadá ziskuchtivosti. Na tyto problémy nemá odpověď komunismus, fašismus, kapitalismus, různé modely tržního hospodářství či pseudosocialistické alternativy a hnutí. Také různá náboženství zklamala. Jsou v pravdě opiem lidu. Odpovědí je Boží Osobnost

18 ZÁPAS O DUŠI

Ježíše Krista. Politika a hospodářství je postaveno na základě strachu a brutálního systému egoistických vztahů. Pán Ježíš to věděl a vyjádřil to, že problémy lidí všech dob mají svou příčinu ve stavu vzpoury a odporu srdce. Odtud vychází všechny války, revoluce a teroristické akce. Bible, Boží Slovo říká:

- ◆ *Jejich ústa jsou plná kletby a hořkosti, jejich nohy rychlé k prolití krve, zkáza a trápení je na jejich cestách, nepoznali cestu pokoje, není bázně Boží před jejich očima.* (Římanům 3:14-18).

Poslední doba velmi pokročila. Lidé se ve své zaslepenosti domnívají, že mohou dosáhnout míru, po kterém touží. Bible říká každému člověku pravdu bez ohledu na naše představy a iluze. Přijmout Boží pravdu je pro mnohé nepřijatelné; vyžaduje to odvahu. Zatímco mnozí věří v různé nesmyslné teorie, které pokládají za pravdu, můžeme akceptovat biblickou pravdu o naší situaci. Ježíš Kristus říká:

- ◆ *Každý, kdo je z pravdy (kdo chce pravdu slyšet), ten přijímá můj hlas.* (Jan 18:37).

Kdo skutečně touží po pravdě, ten se dobrovolně nechá zajmout, odsoudit a zabít. Všechny hříchy světa, počínaje od Adama až do konce našeho věku, byly vloženy na Ježíše a On bezhříšný byl odsouzen. On byl svatým Bohem za nás učiněn hříchem, aby mohlo být zachráněno lidstvo. Ježíš sám nesl na svém těle hříchy až na kříž, kde byl za nás obětován. Smrt Ježíše je pro nás příčinou a základem osvobození pro celou naši osobnost. Tři dny po smrti byl Ježíš vzkříšen. V historii nelze nalézt obdobu toho, co se stalo. Nelze nalézt alternativní vysvětlení prázdného hrobu. Je to skutečná událost, která nás obohatila.

Proč váháme vzít Ježíše za slovo? Obelhal někdy nějakého člověka? On praví v ev. Janově:

- ◆ *Poněvadž já říkám pravdu, nevěříte mi. Kdo z vás mne usvědčí z hříchu? Říkám-li pravdu, proč mi nevěříte?*

V knize Zjevení říká:

- ◆ *Hle stojím u dveří a tluku. Kdo by uslyšel hlas můj a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.* (3:20).

Proč máme tolik výmluv, když máme přijmout pravdivost tohoto Božího slova? Nemůžeme se zbavit Boží výzvy nějakými diskusemi. Naopak přijetí Božího volání vyžaduje velikou osobní odvahu. Když jsi byl připraven ve světle Božího slova poznat pravdu o sobě, svou vinu a hříšnost, potom řekni: "Pane Ježíši, děkuji ti, že jsi za mne zemřel a Tvoje krev byla vylita i za mne, abych byl očištěn a ospravedlněn před tebou. Proto ti chci náležet. Prosím, převezmí můj život a buď ode dneška mým Pánem."

Zde jsem našel odpověď na mé problémy. Od té doby, co jsem se rozhodl vydat svůj život Kristu, vím, že Ježíš žije. Víím to zcela určitě. On je ta odpověď. Jediná odpověď.

- Dipl. Ing. Alexander Seibel -

KOMU PATŘÍ ZEM IZRAEL?

"Raši" (Rabi Šlomo Icchaki, 1040 -1105), který učil v Troyes (Francie) a ve Wormsu (Německo) a patří k nejvlivnějším rabínským autoritám všech dob, začíná svůj výklad 1. knihy Mojžíšovy, který dodnes najdete v mnoha vydáních židovské Bible, slovy: Tóra je knihou zákona Izraele a měla by vlastně začínat veršem:

- ◆ *Tento měsíc bude pro Vás začátkem měsíců..., neboť to je první příkazání dané Izraeli.* (2. Mojžíšova 12:2)

Z jakého důvodu začíná Bible zprávou o stvoření? Odpověď najdete v Žalmu 111:6, kde je řečeno, že Bůh ohlásil svému lidu "moc svých činů", tzn. své stvořitelské dílo, aby jim dal "dědictví pronárodů". Neboť až jednou národy světa Izraeli řeknou:

- ◆ *Jste lupiči, neboť jste násilně na sebe strhli zemi sedmi národů* (5. Mojžíšova 7:1),

Izrael odpoví: *Celá země patří Svatému, buď pochválen. On ji stvořil a dal ji komu sám chtěl. Podle svého zalíbení dal zemi pohanickým národům. Podle svého zalíbení jim ji zase vzal a dal nám.*

Hebrejské slovo "ha árec" označuje jak zeměkouli tak zemi jako území. Správný překlad musí být odvozen ze souvislosti, přičemž se někdy hodí oba výrazy. Raší zde cituje rabiho Izáka, jehož slova jsou zachycena v midráši Jalkut ke 2. knize Mojžíšově 12:2.

Ano, Izraelité v době starého zákona dobyli pod Jozuovým vedením zemi násilím. Celá Bible dosvědčuje povědomí o tom, že Izraelci nebyli původní obyvatelé země Kanaán, a ještě prorok Sofoniáš mluví v době krále Jošiáše a pobřežním pásu, ve kterém dnes žije většina obyvatel Izraele, jako o Kanaánu, "zemi filištinské" (Sofoniáš 2:5).

Jako původní obyvatelé země Kanaán jsou v Bibli zmíněny kmeny Amalekovců, Girgašejců, Giršejců, Chetejců, Chivejců, Jebúsejců, Kadmonejců, Kanaánců, Kenasejců, Kenejců, Perizejců a Refajců, které byly Izraelem vyhnány nebo vymceny. Proto neoznačovali praotcové Abraham, Izák a Jákob sami sebe jako "právoplatné majitele", nýbrž jako "cizince a hosty" - právě vůči domácím obyvatelům, se kterými se setkali při svém příchodu. (1. Mojžíšova 23:4; 28:4; 17:8; 20:1; 21:23,34; 26:3-4; 36:7; 37:1. Dále srovnej 2. Mojžíšova 6:4; 1. Paralipomenon 16:19; 29:15; Žalm 39:13; 105:12; 119:19). Že budou Izraelité v zaslíbené zemi jen "hosté a přistěhovanci" oznamuje Pán Mojžíšovi již na sinajské poušti před vstupem do zaslíbené země. Izraelité neměli žádné právo zemi prodat, neboť Bůh jim říká beze vší pochybnosti:

♦ *Tato země patří mně!*

(3. Mojžíšova 25:23)

Protože Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův stvořil všechno, je země se vším, co je na ní, Jeho vlastnictvím. (Žalm 24:1, 50:12, 89:11).

A obzvlášť to platí o malém pruhu země mezi Středozemním mořem a Jordánem, o nějž - podle svatých Písem právě na rozdíl od Egypta - zvláštním způsobem "pečuje" a "oči Hospodina, tvého Boha, jsou na ni neustále upřeny, od začátku roku až do konce" (5. Mojžíšova 11:12).

Bůh nařiká nad tím, "co mi bylo nejmilejší", když je to zničeno (Jeremjáš 12:7), a horlí pro "svou zemi", když jde o to ji znovu vybudovat (Joel 2:18). Erec Jisra'el, země Izrael - jak ji nazvody politické situaci nazývá i Nový zákon (Matouš 2:12) - patří jen svatému Bohu samotnému, a On ji dává komu chce - což je výslovně potvrzeno v Jeremjáš 27:5, když jde o otázku, jestli má pohaný král Nabukadnezar právo vládnout. (Žalm 10:16; 85:2; Izajáš 8:8; 14:2,25; Jeremjáš 2:7; 16:18; Ezechiel 38:16; Ozeáš 9:3; Joel 1:6; 4:2. Srovnej také 2. Paralipomenon 20:6-7).

V některých dobách přenechal Bůh "svou zemi" pohaným rukám, protože "Emorejcova nepravost ještě nebyla dovršena" (1. Mojžíšova 15:16), protože židovský lid na sebe přivolal Boží hněv a nebo "dokud se nenaplní čas pohanů" (Lukáš 21:24).

Ale červenou nití starozákonního zjevení je zaslíbení země dané Abrahamovi:

♦ *A tobě a tvému potomstvu dávám do věčného držení zemi, v níž jsi hostem, celou zemi Kanaánskou...* (1. Mojžíšova 17:8).

Později je ještě upřesněno, o jaké "potomstvo" Abrahamovo, s nímž byla uzavřena smlouva o požehnání a zaslíbení země, se jedná. Na Abrahamovu prosbu: "Kéž by Izmael žil v tvé blízkosti!" odpovídá Bůh: Ne, tvá žena Sára ti porodí syna a nazveš ho Izák. Svou smlouvu s ním ustavím pro jeho potomstvo jako smlouvu věčnou. (1. Mojžíšova 17:18-19). Podle Božího pokynu poslal patriarcha Abraham ještě za svého života všechny ostatní syny pryč a "všechno, co měl, odkázal Izákovi"

(materiálně i duchovně). 1. Mojžíšova 25:5-6 - včetně jeskynního hrobu Machpela v Hebronu! A Bůh potvrzuje svou smlouvu s potomstvem Abrahmovým skrze Izáka a Jákoba. (1. Mojžíšova 26:2-4; 28:4,13; 35:12; 2. Mojžíšova 6:2-4,8; Nehemjáš 9:8; Žalm 105:8-11).

Od doby praotců se Izrael pokoušel získat zaslíbenou zemi "legálním" způsobem. Jak rád by Izrael dokázal sám sobě a celému světu, že je "právoplatným majitelem" zaslíbené země. Je zajímavé, že právě místa jako Hebron v Judsku (1. Mojžíšova 23:1-20), Sichem/Nablus v Samařsku (1. Mojžíšova 33:18) a okolí Gazy (1. Mojžíšova 21:28-34), o které se dnes vedou žhavé spory, jsou v Bibli zmíněna jako místa, která patriarchové získali zcela zákonným a původními obyvateli uznaným způsobem.

Mnohá židovská sídliště v Izraeli, jako kibuc Lehavot HaBašan na severu země nebo pozemky v Guš Ecionu, byly jen v tomto století dvakrát nebo třikrát koupeny. Přesto je svět zajedno v tom, že jsou to ilegální židovská sídliště, která byla postavena "fanatiky a fundamentalisty". Nic na tom nemění ani skutečnost, že v Hebronu žili Židé téměř bez přestávky po tři tisíce let. Zdá se, že Bůh dává komu chce - z milosti, jak to odpovídá jeho bytosti a vůli, bez jakékoli lidské zásluhy, a že kromě Něho neexistuje a existovat nebude žádný ani částečně "právoplatný" majitel země Izrael. Izrael musel v minulosti přijmout, ať už to odpovídalo jeho humanistickým názorům nebo ne, a bude možná v budoucnosti znovu muset - před zraky protivníků:

- ♦ *Dal jsem vám zemi, na kterou jste nevynaložili žádnou námahu, města, která jste nestavěli, ale sídlíte v nich, vinice a olivovníky, které jste nesázeli, a přece z nich jíte. (Jozue 24:13; 1. Mojžíšova 6:10-11).*

Žalmistovi nezbude nic jiného, než vyznat:

- ♦ *Nezmocnili se země svým mečem, vítězství jim nedobyla jejich paže, nýbrž tvá pravice, tvoje paže, a světlo tvé tváře, neboť jsi v nich našel zalíbení. (Žalm 44:4).*

Ideálem zakladatelské židovské genrace bylo osídlení země beze zbraní, v mírovém soužití s národy žijícími v zemi. Založení židovského národního fondu "Keren Kajemet Leizr'ael" mělo sloužit zákonnému získávání půdy jako lidového vlastnictví a už zakládací listina státu Izrael usiluje o mírové spoluzítí s nežidovskými obyvateli blízkého východu.

Je dokázáno, že to byla arabská agrese, která Izrael znovu a znovu nutila k obranným válkám. Také tzv. "obsazená území", Judsko, Samařsko a pruh Gazy, byla Izraeli doslova vnučena v obranných válkách, kterým se Izrael snažil zabránit. (Srovnej k tomu např. výroky Schaloma Ben Chorima, kterého není možno podezřívát z nacionálně náboženského fanatismu, "Pessach 5754: Die Frage der Fragen", Izraelitisches Wochenblatt 94, ročník č. 12, 25. března 1994. Kromě toho Yehoshafat Harkabi, Das Palästinensische Mnifest und seine Bedeutung, překlad Frank S. Rödiger.) A dodnes je pro široké vrstvy izraelského obyvatelstva těžké přijmout, že Bůh chce, aby toto "srdce země", Izrael, stálo pod židovskou správou.

S myšlenkou cílevědomé "politiky expanze", skrze níž by měli židovští extremisté usilovat o biblické hranice od Eufratu až k "potoku Egyptskému" jsem se doposud setkal většinou v nežidovských a nežidka antiizraelských publikacích. V Izraeli samotném jsem se ještě nesetkal s nikým, kdo by usiloval o vynucení si biblických hranic svaté země pod židovskou nadvládou agresí a vlastní iniciativou.

Pán svěřil Izraeli - ne Izmaelovi! - "svou zemi" jako "dědictví", tzn. ne jako vlastnictví, se kterým je možno svobodně nakládat, a to platilo nejen v době Mojžíše, ale platí až dodnes.

(1. Mojžíšova 12:10; 1. Královská 8:36; 1. Paralipomenon 16:18; 2. Pa 6:27; Žalm 135:12; 136:21-22; Jeremjáš 3:18). Spravování dědictví je spojeno s povinnostmi, jak je obzvlášť zřejmé na příběhu o Nábotově vinici (1. Královská 21:1-3). Dědictví nemůže být jednoduše prodáno nebo zneužito jako předmět vyjednávání - ani v případě, kdy jde o zachování vlastního života!

Zároveň se zaslíbením dostává už Abraham úkol zemi poznat (1. Mojžíšova 13:17) a "vlastnit", tzn. přijmout jako dědictví a spravovat je. (1. Mojžíšova 15:7; 28:4; 2. Moj. 6:8). Že se zde spíše než o "vlastnická práva" jedná o poslání je zřejmé na příkladu levitů, kteří nedostali "dědičný podíl v zemi", neboť jejich dědictvím je Bůh sám. (4. Mojžíšova 18:20-21; 5. Mojžíšova 12:12; Jozue 14:4 a 21). Levité sice obdrželi prostor k žití a bydlení, který potřebovali, byli ale osvobozeni od správy dědictví na základě své služby ve svatostánku.

Když Bůh svěřuje lidem svou zemi, očekává od nich, že ji obsadí, učiní přístupnou, zbudují, budou opatrovat a také bránit. Představa "země mlékem a medem oplývající" nepopisuje z biblického hlediska zemi, kde "padají pečeni holubi do huby", nýbrž označuje potenciál, jehož využití je spojeno s těžkou prací pod požehnáním Božím, což je obzvlášť zřejmé v souvislosti s Izajáš 7:21-22, stejně jako s 5. Mojžíšova 11:10-17. Vlastnictví země je spojeno s živým vztahem s Bohem Izraele. Se zaslíbením "vám ji dám do vlastnictví, zemi oplývající mlékem a medem" je bezprostředně spojen výrok:

♦ *Já jsem Hospodin váš Bůh, já jsem vás oddělil od každého jiného lidu...* (3. Mojžíšova 20:24).

Vlastnictví zaslíbené země Izrael se váže na jeho vztah k Bohu. Tak nesměl bezprostředně po vyvedení z Egypta "nikdo z tohoto zlého pokolení tuto dobrou zemi spatřit", kromě Jozue a Káleba (5. Mojžíšova 1:35), kteří byli ochotni uvěřit Božímu slovu. Jen

"spravedliví budou obývat zemi a zůstanou v ní bezúhonní, ale svévolníci budou ze země vyfati, věrolomní budou z ní vyvráni". Ne tedy každý potomek Abrahamův, Izákův a Jákobův, nýbrž

♦ *...ten, kdo se utíká ke mně, dostane do dědictví zemi, do vlastnictví moji svatou horu* (Iz 57:13)

To je Boží zaslíbení. Pod touto podmínkou mají budoucnost i původní obyvatelé země:

♦ *A jestliže by se pilně učili cestám mého lidu a přísahli při mém jménu: "Jakože živ je Hospodin", jak učili můj lid přísahat při Baalovi, pak jim bude zbudován dům mezi mým lidem. Jestliže však nebudou poslouchat, zcela vyvrátím onen pronárod a nechám je zahynout, je výrok Hospodinův.* (Jeremjáš 12:16-17).

Na druhé straně platí pro židovský lid:

♦ *Jestliže však přesto na Hospodina, svého Boha zapomeneš a budeš chodit za jinými bohy, sloužit jim a klanět se jim, dosvědčuji vám dnes, že docela vyhynete. Jako pronárody, které Hospodin před vámi vyhubil, tak vyhynete za to, že jste neposlouchali Hospodina svého Boha.* (5. Mojžíšova 8:19-20)

A Izrael to zakusil v průběhu tisíciletí způsobem nevypravitelného utrpení. Jestliže dnes celý svět - navzdory všem historickým, politickým a národoprávním pravdám - Izraeli vyčítá: "Jste lupiči, neboť jste na sebe násilím strhli zemi 7 národů!", nezbude Židům, kteří chtějí zůstat věrni svému Bohu, Jeho slovu a v něm obsaženému úkolu, jiná odpověď než tato:

♦ *Chraň mne Hospodin, abych ti dal dědictví po svých otcích!* (1. Královská 21:3).

Celá země patří Svatému, On ji stvořil a dal ji komu sám chtěl. Podle svého zalíbení dal zemi pohanským národům, podle svého zalíbení jim ji zase vzal a dal nám.

Johannes Gerloff, Jerusaleml
Překlad Krista Gerloffová

SVOBODA MESIÁŠSKÝCH SBORŮ V IZRAELI OHROŽENA?

27. února 1997 dal izraelský parlament 21 hlasy proti 7 souhlas k přípravě zákona, který má zakázat šíření evangelizační literatury. Předkladatelé byli Nissim Zvilli z levého křídla Strany práce, který se označuje za nenáboženského, a Moše Gafni z ortodoxní Sjednocené strany Thóry. Nyní má návrh projít patřičnými instancemi, aby po trojnásobném čtení byl předložen knessetu k hlasování.

Reditel Pracovního společenství pro svědectví o Mesiáši v Izraeli (AmZI), Andreas Meyer, který několikrát navštívil i naši zemi a přiblížil nám ve svých přednáškách práci mesiášských sborů a svého společenství s hlavním střediskem v Haifě, píše:

Boj o svobodu mesiášských sborů v Izraeli začal. Knessetu byl předložen návrh zákona zaměřeného proti misijní práci. Jakákoliv tisková propagace křesťanství má být postavena mimo zákon. Už samo vlastnění evangelizačního materiálu by bylo podle předlohy zákona možné trestat až jednoletým vězením.

Ještě nikdy nás tak jednomyslně neprosily četné mesiášské sbory o podporu. Zprávy hovoří o "válce proti církvi", o "útoku na základní lidská práva" a o "pokus ukončit činnost mesiášských sborů".

Už po více než 30 let vyzýváme křesťany, aby se postavili za učedníky Pána Ježíše v Izraeli. Žel, řada křesťanských společenství se zaměřením na Izrael tuto výzvu dodnes nepřijala. Místo solidarity s Ježíšovou církví v Izraeli dávají slovo protivníkům evangelia. Je nejvyšší čas prozkoumat svůj postoj.

✓ *Solidarizujeme se s Izraelem politicky nebo stojíme duchovně za budováním církve Pána Ježíše ve státě Izrael?*

- ✓ *Dáváme přednost sázení stromků v Izraeli nebo službě lidem?*
- ✓ *Sjednocujeme se ve svědectví o Pánu Ježíši, nebo jsou nám důležitější spekulace o poslední době a o budování chrámu v Jeruzalémě?*
- ✓ *Mluvíme s Židy a Araby o Boží lásce, nebo bojujeme o území a zaujímáme postoj na té či oné straně?*

Vývoj od posledních voleb v květnu 1996 se vyznačuje zviditelněním duchovního boje o Izrael. Je to tentýž boj, jako v dobách proroků a apoštolů. V tomto boji se však nejedná především o zemi a o Jeruzalém. Jde o Hospodina, Boha Izraele, o Mesiáše Ježíše a o Jeho církev. My stojíme bezpodmínečně za svědectvím o Mesiáši a podporujeme Církev Pána Ježíše v Izraeli. Děkujeme všem, kteří s námi v tomto důležitém úkolu spolupracují na modlitbách i svými dary.

Za knihy do vězení?

Vlastnění, rozmnožování a šíření evangelizační literatury má být v Izraeli zakázáno zostřeným protimisijním zákonem. Baruch Maoz, vedoucí mesiášského sboru v Rišon LeSijon a nakladatelství HaGefen v Haifě, analyzuje význam této snahy v izraelském knessetu pro církev a společnost v Izraeli:

Zákon předložený k diskusi do knessetu má dalekosáhlý dopad na lidská práva v Izraeli, na celou izraelskou společnost a na postavení Izraele v rodině národů.

Návrh zákona je formulován tak, že může být uplatňován téměř neomezeně. Každý způsob evangelizační činnosti může být podle něho prohlášen za ilegální. Hrozí nebezpečí, že Izrael bude postaven na roveň totalitním režimům, kde státní moc rozhoduje o tom, co smí nebo nesmí občané číst, k jakým informacím mohou mít přístup a které mohou šířit.

Návrh zákona zakazuje "vlastnění nedovolené literatury", jež "se pokouší někoho přemluvit ke změně náboženství". Tím se stávají jisté knihy ve vlastní knihovně ilegálním vlastnictvím.

Návrh zákona dále zakazuje "tisk a rozmnožování" takové literatury. "Rozmnožování" je velice široký pojem. Mohl by být uplatněn např. i pro postih opsání osobního dopisu, jímž někdo adresátovi vysvětluje duchovní věci. Návrh zákona zakazuje šíření informací, letáků, knih či jiných nosičů informací. Současná formulace zákona může sloužit i pro postih všech forem šíření evangelia, např. osobním dárkem nebo ústním svědectvím.

Návrh zákona označuje za ilegální každou známost o aktivitách či literatuře, v níž se nabízí ke změně náboženství. Takového zákona by se dalo použít i proti tomu, kdo někoho informuje, kde je k dostání Bible a jiná křesťanská literatura.

Konečně návrh zákona zakazuje "každý pokus přesvědčit někoho, aby změnil náboženství". Izraelci mají dosud svobodu rozhodovat sami v otázkách náboženství. K tomu by však směli použít jen dovolených informací. A o přípustnosti informací rozhodují lidé, kteří se domnívají, že nikdo by neměl své původní náboženství měnit.

Bude-li tento zákon opravdu schválen, stala by se veškerá evangelizační činnost v Izraeli ilegální. Svědomí občanů by bylo podřízeno nábožensky motivované cenzuře. Občanům by tak byla uloupěna jedna ze základních svobod, uznávaná ve všech svobodných státech světa.

Zákon by se mohl stát základem pro státem organizované pronásledování vyznávajících křesťanů. Je mimo každou pochybnost, že ortodoxní poslanci si nic jiného nepřejí.

Ptám se: Jak bude reagovat mezinárodní fórum národů na tuto fundamentální změnu charakteru státu Izrael? Jak odpoví velké světové křesťanské společnosti? Postaví se za své sourozence v Izraeli a bude protestovat proti tomuto ohrožení svobodných práv?

Vaši pomoc naléhavě potřebujeme a předem Vám za ni děkujeme.

Misijní odbor Kostnické Jednoty se

stejně jako AmZl, s nímž po léta spolupracujeme (naši čtenáři, kteří byli s některým naším zájezdem "Svatou zemí s Bibli v ruce" v Izraeli, znají konferenční středisko AmZl v Haifě) plně solidarizuje s Mesiášskými sbory v Izraeli. Rádi Vám pomůžeme, abyste se mohli osobně nebo se svým sborem angažovat proti hrozícímu útoku na církev Pána Ježíše v Izraeli.

Modlete se, informujte Váš sbor, najděte spolumodlitebníky!

Ludmila Hallerová

Ve vilách 7, 140 00 Praha 4

STOLETÍ MUČEDNÍKŮ

Toto století je století křesťanského mučednictví, které začalo masovým vražděním křesťanů v Arménii a pokračuje masovým vražděním v Súdánu. Den po dni se opakuje stejná tragédie, zatímco se svět dívá někam jinam, tak jako se díval jinam, když probíhalo nacistické běsnění Holocaustu. Na tuto skutečnost upozornil Michael Horowitz, sám Žid. Byl první, kdo začal volat na poplach a zveřejňovat jednotlivé případy.

Následující zprávy, navzdory tragickým a ostudným událostem, upoutaly pozornost jen málokterých médií. Tyto zprávy se týkají neslýchaného útlaču křesťanů v řadě zemí celého světa. Jen v roce 1996 bylo zavražděno více než 160 tisíc křesťanů. Pro srovnání za deset let Vietnamské války zahynulo 50 tisíc amerických vojáků. Mnoho dalších křesťanů bylo vystaveno nepředstavitelnému utrpení. Persekuce věřících nabývá na intenzitě.

Nejvíce jsou ohroženi křesťané v muslimských, komunistických a v zemích totalitních vlád. To, co se děje dnes, postihuje desítky milionů věřících křesťanů. Vláda Spojených států, navzdory všem dokumentovaným případům, dosud nezaujala žádné stanovisko. Kongres vyjádřil své znepokojení a vydal rezoluci, která potvrzuje, že ve dvacátém století bylo brutálně zavraž-

děno více křesťanů, než od Kristova narození za celých devatenáct století dohromady. Křesťané jsou prodáváni do otroctví, mnozí uvrhnuti do vězení, další kruté mučení.

Vedoucí osobnosti komunistické Číny prohlásily, že evangelická a katolická církev představuje největší nebezpečí politické stability v Číně. Nejhorší situace je v následujících zemích: Čína, Maroko, Saudská Arábie, Irán, Kuvajt, Pakistan, Severní Korea, Laos, Vietnam, Etiopie, Kuba a celá řada zemí bývalého Sovětského svazu.

V některých místech se jedná o masové vyvražďování křesťanů. Jen málo duchovních vůdců a církevních organizací se touto situací zabývá. Michael Horowitz se obrátil na 150 významných misijních organizací v Americe a prohlásil: "Kdybych napsal článek o antisemitismu a obrátil se na misijní organizace, jistě bych obdržel podporu křesťanského vedení. Když se jedná o persekuci křesťanů, křesťané mlčí a k uvedenému problému se nevyjadřují! Jaká hanba!"

Nuba - horská oblast v Súdánu, kde žili křesťané od šestého století, jsou místa plná hromadných hrobů. Ženy jsou systematicky znásilňovány arabskými vojáky aby rodily nenubské potomky. Muži umírají přibiti na kříž. Muslimské hordy prodaly desítky tisíc křesťanských dětí a žen ze severu Súdánu do otroctví na jih. Tito nebožáci jsou značkováni jako dobytek nebo mrzačení, aby nemohli uprchnout. Mnozí z nich jsou mučeni a o hladu jsou přinuceni přijmout islám.

Z Pákistánu (Khan Jajja), země čistých, bylo muslimskými klerikály vyhnáno 60 křesťanských rodin. Jejich kostel byl srovnán se zemí. Muži byli surově biti, ženy vysvěčeny do naha, dívky odvečeny a znásilněny. Jejich domovy byly vyloupeny nebo zcela zničeny. Od r. 1986 jakákoliv neuctivá poznámka, narážka týkající se proroka Mohameda je trestána smrtí. Trest je bez milosti vykonáván.

Někteří věřící o této situaci nevědí, ale větší část věřících ani vědět nechce. Vlády zemí, které by mohly zasáhnout, nezasahují, protože obchod a světové trhy jsou důležitější než životy nevinných lidí.

Ano, je pravda, že nemůžeme naříkat nad každou nespravedlností a bolestí, která na světě je, nemůžeme odstranit lidské utrpení, ale nemůžeme být nečteční k utrpení bratrů a sester v Kristu za cenu vlastního klidu.

Neděle, 16. listopadu 1997, je vyhlášena dnem mezinárodních modliteb za všechny pronásledované křesťany. - Praktický život církve -

VYZNÁNÍ HŘÍCHŮ - ZPOVĚĎ

"Vyznání zlých skutků je prvním počátkem dobrých," pověděl velký učitel církve Augustin z Hippo. Tam skutečně začíná základní obrat, kdy se člověk staví na Boží stranu proti sobě samému. Božím přáním je odpouštět a dávat. Proto Pán Bůh uvedl v činnost celý proces vykoupení, který vyvrcholil na golgotském kříži a byl potvrzen vzkříšením. Pán Bůh je láska. Bůh skutečně čeká na hříšníka, aby mohl dát své drazé vykoupení odpouštění.

Vyznání a odpouštění hříchů je úžasnou skutečností v životě věřícího člověka. Kdyby to byla jen naše nějaká představa, pak by se jednalo o psychologickou terapii. Jde ale o skutečné odpouštění, vydané na kříži a potvrzené Kristovou nevinnou prolitou krví.

Někteří psychiatři se nechávají slyšet, že by 50 - 80% pacientů mohli propustit, kdyby tito lidé svůj hřích mohli vyznat a přijmout odpouštění. Vyznání hříchu je součástí života křesťana. I jako znovuzrození lidé chybujeme a potřebujeme vždy nově vyznávat a slyšet ujištění o odpouštění.

V Božím slově čteme, že máme své spasení konat s bázní a třesením (Filipským 2,12). Zde je možné myslet především na vyznání hříchů. John

Wesley ve svém kázání "Pokání věřících" hovoří o potřebě křesťanů vstupovat hlouběji do odpouštějící Boží milosti. Máme před sebou i cíl:

♦ *Růst do dospělosti a do stavu plnosti v Kristu (Efézským 4,13).*

V posledních letech se v mnoha křesťanských sborech znovu bere vážněji Boží slovo, které radí:

♦ *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. (Jakub 5, 16a)*

Toto slovo naprosto není v protikladu ke slovu z 1 Tm 2,5 o tom, že Ježíš Kristus je jediný Prostředník mezi Bohem a člověkem.

Vyznávání hříchů patří do společenství věřících. Je to jeden ze způsobů, kdy poznáváme, že i církev je společenstvím hříšníků. Tam, kde se nevyznávají hříchy, tam jsme ve velkém nebezpečí, že budeme působit jako společenství pokrytců, společenství těch, kteří si myslí, že jsou dost dobří a čistí. Takové společenství působí nevěrohodně a nepravdivě.

Člověk, který přijde do sboru, kde se nevyznává, si může myslet, že je hříšníkem jen on a že se do společenství dokonalých a bezchybných lidí nehodí. Ještě častější je skutečnost, že dobře rozpozná pokrytectví ostatních. Naopak - tam, kde se hříchy vyznávají, víme, že se jedná o společenství hříšníků, kteří potřebují Krista. Tam také člověk spíše dostává odvahu vyznávat. Ve vzájemných vyznáních se uvolňuje Boží moc k uzdravení od smrti hříchu.

Následovníci Ježíše Krista dostali autoritu přijímat vyznání hříchů a odpouštět v Ježíšově jménu:

♦ *Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. (Jan 20,23)*

Jaká je to výsada a zodpovědnost! Nemůžeme přece nechat nevyužité privilegium rozvažovat hřích a zvěstovat odpouštění. Bratr v Kristu je nám dán, aby slyšel naše vyznání na místě Kristově a aby nám hříchy v Kristově jménu odpustil. Zpovědník má držet tajemství

vyznání, tak jako ho drží i Bůh. Když jdu vyznávat ke svému bratru v Kristu, jdu vlastně k Bohu.

Reformace radostně objevila skutečnost, že člověk nepotřebuje žádné lidské prostředníky a že může jít v Pánu Ježíši přímo k Bohu. To byl skutečně čerstvý a osvěžující vítr, který narušil otroctví manipulace středověkého církevního systému zpovědi. Na druhou stranu je třeba pamatovat, že sám Luther věřil v důležitost vzájemné bratrské zpovědi. Ve svém Velkém katechismu říká, že když někdo druhého vyzývá k vyznání, je to, jako by ho vyzýval: "Buď křesťanem". Odmítnutí povinné "ušní zpovědi" knězi nikdy neznamenalo zrušení vyznávání hříchů.

Mnozí věřící znají jeden závažný problém. Určitý hřích jsme vyznali Bohu, ale někdy se stane, že se hřích vrací a s ním nejistota, zda byl skutečně odpuštěn. Někdy si myslíme, že jsme hřích vyznali sobě a ne Bohu. Zraněné svědomí a různé rány se potom nehojí. Velkou pomocí je vyznání viny před svědkem, který nám zvěstuje Boží odpouštění.

Písmo učí, že všichni věřící jsou kněžími (1 Pt 2,9 - královské kněžstvo). Všeobecné kněžství věřících má i v tomto aspektu být realitou. Kněz ve Starém zákoně měl za povinnost dávat odpouštění na základě přinášené oběti. Ježíš se stal veleknězem i nejvyšší a konečnou obětí. Věřícím lidem daroval své kněžství a službu činit jeho oběť skutečnou v životě druhých a zvěstovat odpouštění. Bonhoeffer napsal: "*Člověk, který vyznává své hříchy v přítomnosti bratra, ví, že není již jen sám se sebou, ale zakouší přítomnost Boží prostřednictvím reality druhé osoby... v přítomnosti bratrovů musí být hřích vyneseno na světlo*" (1 Jan 1,9).

Jeden kazatel vzpomíná, že když byl pastýřem svého prvního sboru, nezakusil milost vyznání. V návalu služby prožíval, že jsou v něm určité bloky, způsobené hříchem. Začal se zvláštními tichými chvílemi ve svém životě.

První den po určitou dobu přemýšlel nad svým dětstvím, druhý den nad dobou svého dospívání a třetí den nad obdobím dospělosti. Všechny hříchy, na něž si vzpomněl, napsal na list papíru. Potom šel za bratrem, který byl ochoten být jeho zpovědníkem. Tam vytáhl své papíry a přečetl seznam svých hříchů. Potom chtěl své papíry uložit do tašky. Jeho zpovědník mu v tom ale zabránil, vzal papíry, roztrhal je na malé kousky a hodil do koše. To se pro tohoto služebníka stalo živým svědectvím o zničení hříchů. Potom se modlil a bratr mu v Ježíšově jménu zvěstoval odpuštění hříchů. Po této chvíli už bylo jasné, že hříchy jsou tak daleko, jako je východ od západu. Při modlitbě se dostavila i jistota odpuštění a začala se uzdravovat zranění a bolesti duše.

Není nutné, aby si člověk vzpomněl na všechno. Stejně nejsme schopní vše vyznat najednou. Jde o vyznání toho, co nám Pán Bůh připomene. Rozhodně se nevyplácí ze sebe ždímat hříchy, z nichž jsme nebyli obviněni a které bychom vyznávali třeba jen kvůli lidem.

Při vyznání hříchů jsou důležité tři věci: Zkoumání svědomí, lítost a touha vyhnout se hříchu:

Zkoumání svědomí - uvědomme si překážky, které nám brání jít blíž k Bohu a více ho milovat. V obecné zpovědi je jednoduché obejít jednotlivé hříchy. Vyznávat máme jak hříchy srdce: pýchu, lakotu, hněv... a také hříchy těla: nenasytost, žádostivost, lenost... Luther pro svou zpověď užíval a doporučoval projít celé Desatero.

Lítost - není předešlým pocitem, i když lidé mohou být také zapojeny. Jde o lítost nad tím, že jsme pohoršili a urazili milující srdce Boha. Někdy se mohou objevit jen emoce, např. pláč, ale nemusí se jednat o upřímné vyznání. Člověk může litovat více sám sebe. Pravá lítost znamená vzít vyznání vážně.

Touha vyhnout se hříchu - prosíme Boha, aby nám dal sílu k novému

životu. K vyznání nás vlastně vede touha, abychom byli z hříchu vysvobozeni. John Wesley jednou pověděl: **"Dejte mi sto kazatelů, kteří se nebojí ničeho než hříchu a nepřejí si nic jiné než svého Boha... to by otřásl branami pekla a rozšířilo Boží království na zemi."** Ve vyznání si musíme přát, abychom byli ovládáni Bohem a přáli si to, co si přeje On. Bůh je Pastýř, který nechá 99 ovcí, aby šel hledat jednu ztracenou ovečku a vrátil ji na dobrou pastvu.

Na závěr si ještě povězte, co dělat, když se na nás někdo obrátí s prosbou, abychom byli jeho zpovědníkem. Jde o duchovní službu, a tak je dobré se připravit. Vlastní sebepoznání před Boží tváří je vždy pomoci. Když víme o svém hříchu a o svých zápasech, pak se nebudeme pohoršovat nad druhými. Když víme, jak je nesnadné a bolestné vyznat hřích, pak nikdy nezahlásíme toho, kdo vyznává. K tomu patří i bezpodmínečné zachování zpovědního tajemství. Dejme si pozor na zvědavost, abychom nevytahovali z druhých zbytečné detaily. Pozor i na přerušování vyznání druhého nevhodnými slovy, abychom neporušili svatost okamžiku vyznání.

Vyznání a zpověď nás zbavují předstírání a farizejství. Všichni jsme velikými hříšníky před Bohem, a proto potřebujeme vyznávat a být připraveni být zpovědníky druhým ve stejném zápase.

Kazatel Pavel Černý

Bratrská rodina, Duben 1996

ĎÁBELSKÁ HUDBA

Mám kamaráda, který sbírá kazety s křesťanskou hudbou. Občas mi něco půjčí, co tomu prý říkám. Půjčil mi kazetu se skupinou CRASH DOG. Do té doby jsem si myslel, že jsem dost tolerantní a že mohu poslouchat jakoukoli hudbu. Dokonce jsem byl ochoten jít na koncert vojenské dechovky, v níž hraje jiný můj kamarád, a měl jsem z toho pěkný zážitek. Mimochodem

poslouchat Bernsteina v provedení našeho nejlepšího armádního orchestru nemá se Škoda lásky nic společného. A tak jsem statečně zasunul kazetu do magnetofonu. Asi pět minut jsem se snažil. Nešlo to. Prostě tohle poslouchat nemohu.

Když jsem dostal do ruky časopis Tón (číslo 2/97), který otiskuje české překlady nahrávek zahraničních křesťanských skupin, najednou jsem spatřil překlady oně kazety, kterou jsem nebyl schopen poslouchat. Se zájmem jsem se do nich začel: To jsem zvědav, o čem to může být. A po chvíli mi začalo svítat:

*Správný boty, správný vlasy,
všude tetování.*

*Náušnice, barvy čím dál víc, hadry jako
z pravěku, pořád větší číslo.*

*Zvěstuje přijetí a svobodu,
ale chybí ti to.*

*Až to všechno budeš mít, udávej krok a
když se to všechno někam ztratí,
co to znamená?*

Jsem pro tebe dost "punk"?

Nová škola, stará škola?

Ve které škole se tohle učí?

*Obuj si ty správný boty, načesej si čiro,
obrázky Sida všude po zdech,*

nebo snad torna na řetězu,

ten batoh, co máš na zádech.

*Nic na světě není silnější, než někam
patřit, zvěstuje svobodu*

a přijetí, ale chybí ti to.

***Když Boží láska neřídí tvůj svět,
k čemu to nakonec bude?***

Jsem pro tebe dost hardcore?

Nová škola, stará škola?

Co tě tahle škola učí?

Jsem pro tebe dost tvrdý?

Dost odcizený, rozdělený, hloupý?"

(Text písně Škola z kazety Cashists, Fascists And Other Fungus.)

Dočetl jsem texty a asi jsem něco pochopil. Tahle skupina přece nezpívá kvůli mně, aby mně se to líbilo. Najednou jsem viděl v myslí ty desítky mladých lidí navlečených do nemožně velkého oblečení se všemi jejich zvláštnostmi, kterým tolik nerozumím, proto-

že už jsem proti nim starý a žiji někde jinde. Právě jim může něco říci tahle skupina, já ne. Ano, kdo jim, punkerům a mnoha dalším skupinám mládeže, řekne o Bohu? Já, ty? Ne, ale tahle skupina se o to snaží. Nevím, zda to dělá dobře, nevím ani, zda má nějaké výsledky, ale snaží se o to. A kdo jsem já, abych posuzoval druhého Božího služebníka?

Nedávno jeden bratr ve shromáždění označil rockovou hudbu za dábel-skou. Postavil proti ní do kontrastu Dvořákovy Biblické písně. Chci k tomu něco říci. O Dvořákových Biblických písních jsem dělal rozhlasové pořady. Četl jsem Dvořákův životopis a znám jeho dílo poměrně dobře. Víím, že o více druhého člověka se těžko může něco říci, ale všechny indicie svědčí o tom, že tento hudební génius nebyl znovuzrozený. Biblické písně jsou silně emocionálně, ne duchovně. Jediná jejich duchovní síla tkví v textu kralického překladu Žalmů, ale i ten je tak mistrně vybrán, že o Bohu toho mnoho neřekne. Za poslední rok a půl jsme s kolegou Martinem Skořepou udělali desítky pořadů, v nichž rozebíráme texty skladeb vážné hudby. Rozebírali jsme Bachova Moteta, Vánoční oratorium, Janovy pašije, Dvořákovy Biblické písně, Haydnovo oratorium Sedm slov našeho Vykupitele na kříži, Mendelssohnovo oratorium Eliáš, Händelova Mesiáše, skladby Schützovy a Černohorského. Pracujeme na Čajkovského Liturgii, Haydnově Stvoření, Mendelssohnově Paulusovi a Vycpálkově kantátě O posledních věcech člověka. Je to dosti reprezentativní výběr té nejvážnější z vážné hudby. Ani u jednoho z těchto skladatelů jsem nečetl, že by prožil znovuzrození. Opravdu čisté a jasné evangelium nalézáme snad pouze u Bacha. Nevylučuji, že Schütz či Händel byli Božími dětmi, ale nelze to s jistotou tvrdit. Černohorský, Dvořák a Haydn byli katolíci, Mendelssohn protestant, Čajkovskij pravoslavný, o Vycpálkovi v tomto směru nevím nic.

Přesto jejich skladby jsou dobré, neboť obsahují v textech Boží slovo, k němuž v komentářích může evangelium zaznít, jsou také skutečně velice emocionální. O nějaké zvláštní Boží pečeti na nich však mluvit nelze. Navíc je u této hudby jedna nevýhoda: málokdo ji poslouchá.

A co křesťanský rock? Ten poslouchají statisíce posluchačů, především mladých. Vezměme třeba skupinu "DC Talk", jejíž singl dostal nedávno cenu Grammy. Kevin Smith z této skupiny vyznává: **"My jsme jen tři lidé, kteří mají vztah s Kristem - On je v našich životech hlavním aktérem. Nejsem dokonale křesťan, nikdy jsem neřekl, že bych jím byl, mohu podlehnout stejným pokušením jako každý, ale žiji s určitým cílem. A mým cílem je být stále více podobný Kristu."** Takové vyznání je pro mladé lidi, jimž jsou rockové hvězdy vzorem, velmi důležité. V době mravního úpadku a sexuální volnosti jeden z protagonistů oblíbené skupiny Michael Tait veřejně vyznává: **"Každý si představuje život rockové hvězdy ve stylu - dej si pivo, dej si páva, jdi do hotelového pokoje a vem si s sebou tu nejhezčí holku, která ten večer přišla za pódium... Taková příležitost je tu i pro nás - zakopnout a upadnout - udělat tu samou chybu, kterou ostatní rockové hvězdy za chybu neberou. My jsme tu samozřejmě s úplně jiným cílem, ale ten tlak je tu stejný. Není to tak, že po koncertě sedíš a říkáš: 'Ó, náš Pán je úžasný, ó, jak krásná žena' - ne, sedím a myslím si: 'Človče, to je kočka, ta by teď byla dobrá'... Taková je pravda, já mám ty pocity... Ale nakonec naším cílem není zkusit, kolik dívek bychom dostali do našich hotelů. Ze všeho nejvíc se snažíme rozšířit poselství, které nám pomohlo v našich životech, chceme ukázat, co je pro nás skutečné, a to je úplný opak nějaké poprockové skupiny, která nemá Boha za svého vůdce."** Co na tohle asi řeknou mladí lidé, kteří si myslí, že sex je něco na-

prосто přirozeného, v čem nemá smysl se omezovat. A tady najednou rocková hvězda, krásný mladý muž vyznává, že jeho Bůh ho vede k jinému životu. Když to tomu mladému člověku řekne rodič, učitel nebo kazatel ve sboru, nevezmě to. Ale od rockové hvězdy...? Tato skupina se také nebojí zpívat: **"Můj nejlepší přítel se narodil v jeslích..."** a kritikům - "tvrdákům" pje Toby McKeehan: **"Modlím se za vás..."** To lipské městské radě v době největších útoků na svou osobu nezpíval ani Johann Sebastian Bach.

"Rocková hudba je dávelská..." Neznám celou rockovou scénu, ale říci, že všechna tato hudba je od ďábla, to bych si po přečtení článku o DC Talk nedovolil. Co když jsou některé křesťanské rockové skupiny jedním z nástrojů Božích k oslovení těch ztracených duší, které žádný křesťan nehledá?

"Vážná hudba je..." Pozor! Jedno z největších a nejpatetičtějších Te deum (skladba začíná slovy: Tebe, Bože, chválíme...) složil Hector Berlioz, který měl velmi blízko k satanismu, bral drogy a byl vůbec zvláštní. A Mozart, který složil slavné Requiem, byl zednář.

Miluji vážnou hudbu. Nemohu za to, je to nemoc. Rachmaninův Třetí klavírní koncert mě uvádí do nadšení. Při poslechu Janáčka mi běhá mráz po zádech a Dvořákovou Requiem znám po takttech. Punkovou skupinu CRASH DOG jsem nedoposlouchal. Ale alespoň jednou se za ni pomodlím. A taky za DC Talk a další skupiny. Ať si je srovná jejich Pán, když to, co mají dělat, nebudou dělat pořádně. Oni sami vyznávají, že tím Pánem je Ježíš, ne satan. Ten by je totiž neinspiroval k výrokům, jaké pronesl jeden člen skupiny BRIDE: **"Toužím být tento rok požehnáný. Chci jít a kázat evangelium každý den, budu-li moci. Mou nadějí je, že organizátoři koncertů a festivalů přijdou a řeknou: 'Je potřeba zasáhnout mládež. Kapely, co jsme tu měli předtím, nekázaly evangelium. Chceme**

evangelizační skupinu, která se nebude bát vyslovit jméno Ježíš."

Kéž by takových skupin bylo i v naší zemi co nejvíce!

- Petr Vačura -

(P.S. pro všechny mladé sourozence: Nehcete začít odebírat časopis Tón a půjčovat ho svým spolužákům místo Brava? Možná, že jim pomůžete najít to, co oni marně hledají na špatné adrese. **TÓN, Pod Sychrovem 1/10, 101 00 Praha 10.** Upozorňuji, že tento článek jsem nepsal jako reklamu, vydavatelé Tónu o něm neměli ani potuchy.)

PÁR SLOV O ANTIDESATERU

Desatero přikázání? Kdo se ještě odvažuje na sklonku druhého tisíciletí "oprašovat" to, co již dávno leží na pultech bazaru hodnot? My máme jiná pravidla, křičí člověk dneška. Chceš-li obstát, musíš se jimi řídit! Nuže, poslechněme hlas "druhé" strany a rozsoudíme, kterých "deseti slov" jsme vykonavateli.

Přikázání první: Nevěř Bohu. Zbožňuj cokoli, jen ne Jeho. Věř pověrám, spolehej na horoskopy a hvězdy. Ptej se, jaký osud byl určen pro tvůj život. Zajisti se dostatkem peněz, žij sám pro sebe, vyhovuj svým pudům a choutkám.

Přikázání druhé: Rouhej se. Ježíšuj, krucifixuj, himmelhergottuj. Opatři si slovní zásobu těmito "kořeněnými" výrazy. Bez nich bude tvá mluva planá, nevýrazná.

Přikázání třetí: Neděle je dnem NIC-nedělání. Hoď za hlavu všechnu práci, tento den patří jen tobě. Vstávej až k poledni, dobře pojez a zbytek dne můžeš trávit na gauči, nejlépe u TV a videa.

- doporučení pro muže: nejvhodnější čas pro montérky a práci kolem auta - doporučení pro ženy: čas na manikuru, čtení Tiny, pletení atp.

Přikázání čtvrté: Dost autoritářské výchovy. Je čas vymanit se z vlivu

rodičů. Zanech jejich přestářelé víry i staromódních zvyků. Konečné řešení může přinést umístění některého z nich (nejlépe obou) do ústavu.

Přikázání páté: Následuj příkladu Kaina. Smrt - tvoje společnice - může mít mnoho tváří: ubližování, týrání, šikana, pohrdání životem, potrat, zamořování životního prostředí, nenávisť.

Přikázání šesté: Koitus bez koexistence. Sexus bez etosu. Lapidárně řečeno: hledej inspiraci u zvířat, odpovědnosti vstup zakázán!

Přikázání sedmé: Kdo nekrade, okrádá svou rodinu. Kdo nešidí, sám bude šizen. Co tě nepálí, nehas. Dálej vše k čemu je vhodná příležitost.

Přikázání osmé: Pomluva, pošpinění, křivé obvinění, lež, to jsou spolehlivé prostředky k boji s druhým člověkem.

Přikázání deváté: Aby nám patřil cizí dům je třeba například: zneužít právo, zfalšovat dědictví, podplatit notáře, odstranit nepohodlné či dům neprávem obývat.

Přikázání desáté: Nebudeš šťastný, dokud nezískáš ženu, jež si usmyslíš, věc, která tě okouzila, moc, která ti dovolí ovládat vše.

Náplň těmito přikázáním dalo pozorování našeho každodenního života. Je zruďný, nemyslíte? Co si počít? Navrhují: klekněme na kolena a začneme pečlivě vybírat kořínky hříchu, jehož plody vzkličily na políčkách našeho života.

-free - Přítel lidu 5/97

POLOPRÁZDNÝ KRÁM

Před časem jsem navštívil jedno knihkupectví ve vzdáleném městě. Protože i my máme knihkupectví, zajímalo mě jaký je jeho knižní sortiment, interiér, obsluha.

Vystavené knihy byly hodnotné, ale cosi mě udivilo: v každém regálu ležely dvě tři knihy, pak byla několikacentimetrová mezera, na níž se spokojeně usazoval prach, a zase dvě tři knihy, mezera atd. Protože stále ještě ve mně

zůstává něco z pěti let ekonomického studia, kdy do nás ze všech stran hustili, že obchod je tu proto, aby se v něm prodávalo, a prodává se tehdy, když to z regálů na zákazníka přímo křičí: "Pojď a beř, kdo jen chceš!", bylo mi smutno. Obchod dělal dojem, že už "dojždí".

Asi doprodávají zásoby a nemají na nové knihy... Zřejmě to brzy zavřou, povzdech jsem si, i když mi bylo jasné, že neprosperující obchod se tímto způsobem nelikviduje. V případě velké ztrátovosti je daleko efektivnější obchod zavřít okamžitě a všechny zásoby rozprodat za nízké ceny. Takže ve mně byl veliký otázník: Co to je za obchod a hlavně, co to je za obchodníka? Bylo mi neveselo. Poloprázdný "krám" nepřitahuje, spíše odpuzuje. Však se mnoho zákazníků za tu dobu, co jsem tam byl, neukázalo.

Za chvíli jsem však strnul v němém údivu. Obchodník mě pozval do skladu. Doslova jsem zíral: regály ve skladu byly nabitě knihami. Nejenže od každé, která byla v obchodě, tu stály celé řady, ale ve skladu byly i publikace, které obchodník vůbec v policích ani na pultě neměl. Můj údiv zůstal, ba ještě vzrostl. Co je toto za obchodníka? A protože jsem kazatel, přenesl jsem si tento obraz do života křesťanských shromáždění.

Navštívil jsem jich mnoho, nejen v jedné denominaci. Vídám sbory chudé i bohatší. Nemyslím na bohatství materiální, které je závislé na počtu členů a jejich obětavosti, myslím na bohatství duchovní.

Každý křesťanský sbor má kromě hlavního artiklu, jímž je evangelium, bohatství, které je v Bibli označeno jako ovoce Ducha svatého. Nejedná se o tzv. dary Ducha, které jsou pracovním vybavením, jež dostáváme od Zaměstnavatele k tomu, abychom byli vůbec schopni pracovat, a které v regálech vystavovat nemáme! Ovoce Ducha je to, co Duch svatý chce v nás probouzet a skrze nás nabídnout li-

dem. Je to láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. (Gal. 5,22)

Ale někdy to, žel, v našich krámech, promiňte, chrámech, vypadá jako v onom knihkupectví. Regály zejí prázdnotou. Zato však doma, toho je mnoho. Máme lásku, ale jen pro své nejbližší. Umíme projevovat radost, ale až když v televizi začne vyprávět vtipy Bohdalová s Dvořákem nebo běží pořad "Neváhej a toč". Snažíme se o pokoj, ale hlavně pro sebe, máme hojně trpělivosti, ale jen s těmi, kdo jsou téže "krevní skupiny" atd...

A tak se nabízí otázka: jak to ve skutečnosti s těmi dary Ducha svatého při nás je? Máme je vůbec?

Nevím, jak vy, ale já mám rád některé písně kazatele Aloise Adlofa. Taky tu o těch prázdných sborech:

"Viz tu chladnost, těch, kdo tebe káže: ohnivý tvůj jazyk chybí jim!
Viz ty sbory prázdné; Málo již se táží:
"Co mám činit, bych byl spaseným?"

Ale je to právě tato sloka, která mi nějak v této písni nesedí. Proč? Nevím, totiž jako hlavní viníky prázdných sborů kazatele, kterým chybí "ohnivý jazyk". Sbor bývá prázdný či plný z velké části díky tomu, jací jsou jeho členové, nikoli zda je jazyk kazatele "ohnivý". (A co tím autor vůbec myslí?)

A tak si na konec dovoluji obrátit se s několika otázkami k vám, kdo jste členy různých křesťanských sborů:

- 1) **Jak vypadá váš sbor?** Nevypadá také jako obchod určený k brzké likvidaci?
- 2) **Či to je asi vina?** Že za to určitě může váš kazatel či farář! Opravdu?
- 3) **Dovolujeme Duchu svatému, aby v nás plodil své ovoce, nebo jsou při nás jen výplody našeho ducha?**
- 4) **Máme-li ovoce Ducha, není na čase je ze "skladů" přinést do společného obcenství?**

Nemyslejte, že to je zákonitost, která platí ve všech oblastech života a kterou je třeba vzít vážně

i v duchovním smyslu, také v našich sborech, **že lidé jdou tam, kde je bohatá nabídka?**

- Pavel Hojka, Elim, okr. dopis č. 18 -

PODĚKOVÁNÍ

Počet čtenářů časopisu Zápas o duši utěšeně vzrůstá. Časopis vychází šestkrát ročně v české verzi a šestkrát do roka ve slovenském jazyce nákladem 10 a 5 tisíc výtisků. Většina čtenářů dostává časopis zdarma i dnes.

Z bankovních údajů a z počítače víme, že v letošním roce, za prvních šest měsíců přispělo zatím jen 409 čtenářů a kontem prošlo méně než 200 tisíc korun. Loňské náklady dosáhly při stejném počtu výtisků necelých 600.000 korun a přispělo 1379 čtenářů. Není třeba vysoké matematiky, abychom viděli, že letošní výdaje nebudou nižší. Proto voláme na poplach i o pomoc.

Naše výrobní a distribuční náklady se stále zvyšují, přestože nemáme žádné zaměstnanecké výdaje. Snažíme se, aby výdaje zůstaly minimální a dosah maximální. Každé číslo časopisu odchází do tiskárny v konečné podobě. Veškeré práce, - od A do Z - jsou připraveny v naší kanceláři. Každý, kdo zná postup redakční práce, dobře ví, jak je časově náročná. I nadále připravujeme pořady pro rozhlasové vysílání Na křesťanské vlně (Český rozhlas Plzeň a PROGLAS na Moravě) a často klesáme únavou.

Abychom mohli pokračovat dál stejným způsobem, je třeba, aby vzrostl počet pravidelných předplatitelů, dobrovolných dárců a sponzorů. Opětovné zvýšení poštovného nikoho z nás nepotěšilo. Dnes stojí poštovné více než tisk jednoho časopisu. Plné předplatné nechceme žádat, protože mezi našimi čtenáři jsou mnozí, kteří nemají dostatečný příjem a musí obracet každou korunku. Touto cestou obzvláště děkujeme našim dobrovolníkům -

Vlčkům a Zavillům, kteří již léta plní poctivě službu distributorů.

S modlitbou přikládáme složenku a prosíme, aby každý z vás podle svých možností zvážil situaci, abychom nemuseli počet čtenářů ani výtisků redukovat. Čím vyšší náklad vychází, tím nižší náklady na jedno číslo jsou. Pomůžete nám?

Děkujeme Pánu, že jsme měli vždy dostatek štědrých dárců, aby mohl časopis oslovit věřící, nevěřící a především vaše blízní.

Prosíme, hlaste včas změny bydliště, jména, názvu ulice a správnost směrovacího čísla - ušetříte nám nejen poštovné, ale i čas.

Pavel a Klára Steigerovi

♦ **Nikomu nebudte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. (Římanům 13:8)**

DOMOV PRO DĚTSKÝ ŽIVOT

Když ti říkají, že potrat je jen tvoje věc, na někoho zapominají - totiž na toho človíčka, kterého nosíš pod srdcem a který se těší, že jednou zavolá "Maminko!"

Azylový dům, ve kterém * můžeš bydlet jeden a půl roku (spolu s pěti dalšími maminkami); * jsou pro tebe připraveny kurzy péče o dítě, šití, vaření, zdravotnictví, základy obsluhy počítače; * čeká na tebe vstřícný tým pracovníků; * budeme společně hledat možnosti řešení situace, ve které se nacházíš (otázka bydlení, pomoc při obnově kontaktu s rodinou, atd.).

Hlavní podmínkou pro přijetí do Domova je tedy záchrana interrupcí ohroženého nenarozeného života.

**Sdružení za dětský život,
Nadace sv. Františka z Assisi
Soběšická 60, 61400 Brno
tel. 05/529423**

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš



HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru

RÁNO: v létě v 7:30, v zimě v 6:30, tj. 5:30 UTC: **9 765 a 9 420 kHz - v pásmu 31 m.**

VEČER: v létě ve 20:30, v zimě v 19:30, tj. 18:30 UTC:

12 025 a 15 550 kHz v pásmu 25 a 19 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu a neděli od 7:00 do 8:30

Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**

Proglas (Brno a Hostýn) v sobotu od 6:30 do 8:00 (VKV): **107,5 a 90,6 MHz**

TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany u Prahy
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš

Tisknou **OSTRAVSKÉ TISKÁRNÝ**, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.

Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.